

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja V. évf. I. szám 2017. január hónap

Kritika

"Ez mind csak kirakat!" - fogalmazza meg kritikáját egyik "jobb kezem", s a csintalan gyerekhad láttán, lassan már magam is így érzem.

De akkor kirakat mind, ami volt és van a Nap alatt: a gitáros énekre ritmusosan dobbanó láb, sál a nyakban, a gyertyagyújtáskor elhangzó szavalat,

kirakat a most ugyan még megtelő kápolna, a kampányra gyűjtött tonnányi élelmiszer, épülő orgonánk és a suttyomban készülő "keresztút" a végeken,

akkor kirakat az évi egy-két gyónás, az ígéret az életújulásra, terített asztalunk ünnepeink után, film és katekézis, s a kérlelő szó az összejövétel utáni maradásra.

Ő még nem tudja, mit már oly sokan megéltek, "míg tart a ma", a bölcs addig ténykedik, mert a nyüzsgésre, zajosságra, ezer tennivalóra -sajnos- a temetők csöndje következik.

*Horváth Lóránt
plébános,
„kirakatrendező”*

IRODALMI MELLÉKLET

Nagy Miklós

Margit soror

A Duna-parton ültek szemben a szigettel. A várhegy alatti forrás vize szabadon kanyargott le a Dunába. Az asszony gyöngédséggel bagyulálta gyermekét fürdetés után ruhájába. A sápadt arcot vizsgálta. Valamit mondani akart férjének, de elhallgatott.

Az ura tekintetét követte, aki figyelt a lenti vízre.

— Gyere, menjünk oda!

A part benépesedett emberekkel. Színes posztókat, szőnyeget, és rudakat vittek egy díszes bárkába. A bárka oldalába póznákat dugtak. A póznákon mennyezet felét feszítettek. Az asszony megszólalt:

— Most kéne oda fénni. Hátha megbízhatnának.

Az ember elindult a bárka felé. Az egyik bárkás kijött a partra. A nagyúr jobbágya lehet. Tőle érdeklődött:

— Kiék ezek a készségek a nagy bárkán?

— Kerál úré — válaszolt.

— A szigetre igyekeznek?

— Kerálasszony a kerálkisasszonyát látni megyen a szigetre.

— Mink is atyafilátóba kívánunk a szigetre menni.

— Máma ettől a révtől emberféle nem mehet oda.

Akkor az asszony odaérkezve karján gyermekével közbeszólt:

— Kerálkisasszonyt szógáltam Böszpörémbe. Lányhúgom mostan szolgál ott a szigeti klastromban. Hozzá kívánkoznánk.

A várszolga lemondóan legyintett:

— A rév ittend kerálúré. Innen csak kerálúr népe megyen át!

Majd a csendet megsokallva megkérdezte:

— Melyik urat szolgálod?

— A káptalant Ercsiszálláson. Erdejüket vigyázom kávai mesgyéig.

A várszolga kávai származású, a káptalan jószágát ismeri. Erre mindhárman közelebb érezték egymáshoz magukat. A gyermek nyöszörgött.

— Kincsem ne sírj! Megyünk Margit sororhoz.

— anyja csitítgatta.

— Kerálkisasszonyt szógáltam Böszpörémbe a konyhába.

Az evezősféle vontatva megszólalt:

— Ha kerálasszonyt átvittük, vigyázzatok meg, hoznak egyet s mást kerálúr konyhájából a szigeti klastromba. Szóljatok a révmesternek, az ott az a kövér, Jézus nevében beenged a csónakba.

A vár felől kürtszó hangzott. A sziget partján emberek jelentek meg. A bárka körüli emberek felugráltak.

— Kerálasszony jön! — suttogta az asszony. Béla király felesége Bizáncból jött Lazkarisz Mária szeretett nagy pompával megjelenni. Bíbormennyezet fődte a gyalogszékét. A hintót két másik követte udvari asszony-kísérettel.

Az asszony a hintóból kilépő királynéra figyelt, aki körülnézegetett az udvari népen és a várakozó bárkásokon. Az asszony két udvari asszony közt áttörve a királyné elé borult.

— Irgalmazz kerálné nagyasszony! Gyermecskémet nyavalya bántja. A szigetre szeretném vinni.

A királyné meglepődve oda szólt hozzá:

— Mit akarsz?

— Kerálkisasszonyt látni. Gyermökcsém halálos beteg. Kerálkisasszony keze biztos elűzi a nyavalyát belőle.

Ez az asszony beteg gyermeke sorsát Margit leánya kezébe akarja letenni. Mekkora emberfeletti hatalma van az ő leányának a kolostorban. Nem egyszer kikérdezte Olimpiadesz asszonyt, kire Margitot rábízta. Ennek az asszonynak a hite megrendítette. Kérdezősködött jóságosan:

A szigeti kolostor felé nézett és szemeibe könnyek gyülekeztek.

— Hogy jutottál te az én lányomhoz?

— Csudát tett velem keráلكisasszony, egyszer Böszpörében. Én ott szógáltam keráلكisasszony klastromában. Kezemfejét megégette a lábas. A keráلكisasszony a jajgatásomra kis kezét a kezemre tette, majd meg a sebet megcsókolta az imádságos szájával és egyszerre megszűnt a fájás. Az örömben sírtam.

— Kelj fel és jöjj velem! — A bárkába indult az asszonnyal.

A férje óvakodva utána lépkedett.

A királynét a férje küldte a szigetre. Margitot a házasságra beszélje rá. Ottokár újból üzent és az országnak fontos érdeke volna, ha leányuk a cseh királyhoz nőül menne. Megbeszéltek az esztergomi érsekkel és a Szentatya Margitot a fogadalma alól feloldja. Margit már háromszor megüzente, hogy a kolostort el nem hagyja. Az anyjának most tovább kell kérni, szinte kényszeríteni a leányát a házasságra. Eszébe

jutnak Margit szavai:

— Mit fárasztjátok magatokat e megváltoztathatatlan ügy miatt. Akarom, végleg megtudjátok, a fogadalmamat, amit én Jézus Krisztusnak tettem, semmiben meg nem szeghetem.

Most itt van a messziről jött asszony csodálatos hitével. Mintha ez a nép magának követelné az ő leányát. Mit szólna az ország, ha kiragadnák a kolostorból? A szigeti kolostor megtelt az ország legfőbb családjainak leányaival. Margit után jöttek és Margit példája vezeti őket. A főurak leányai vezekelnek a családjukért és az elpusztult országért.

A gyermek felsírt. Az anyja föléje hajolva sutogta:

- Ne sírj kicsikém! Margit sororhoz megyünk. — Az udvarhölgyekre nézett.

A királyné mintha félálomból ébredt volna mondá:

— Mondd csak jó asszony. Az én leányom Margit soror Jézus jegyese.

Túrmezei Erzsébet:

Újévi kérés

Láttam Uram!

Egyik béna volt, másik aszott, sárga...

vagy nem volt lába...

De a te fényed hullt a betegágyra!

Hitükkel elrejtözték nálad,

és úgy hordozták mázsás terhüket

a Te erőddel, mint szalmaszálát

És láttam szalmaszál alatt roskadozókat,

Mert mázsás teher

könnyű, mint kis szalmaszál, Veled.

De nélküled

a szalmaszál is mázsás súly lehet.

Új évbe indulok,

és nem tudom, mi vár rám.

*Csak azt tudom: velem vagy, nem hagysz ár-
ván.*

Csak azt tudom: utam már kijelölted,

Mint bizó gyermek, járhatok előtted.

Te mérsz ki bút, örömet, munkát, terhet,

s izgalmad mindegyikbe áldást rejtett.

Csak egyet adj: hogy célirányt haladjak,

hogy szalmaszálak alatt ne roskadjak!

És ha szereteted mázsás terhekkel

tenné próbára ezt a gyenge vállat –

segíts úgy vinni mázsás terhemet

a Te erőddel – mint a szalmaszálát.

Legyen jó a KEZDET!

Most egy különös feladatot kapunk Istenünktől. Kezdjük el gyakorolni, aztán egy életen át vegyük komolyan: a kezdetet. A kezdetet! Bármít, amibe belekezdünk, akár fizikai, akár szellemi téren: egy mondat, egy mozdulat, egy gondolat, egy nap kezdetét, kezdetét. Mert a kezdetben benne rejlik a vég, mint a makkban a tölgyfa, mint a kígyótojásban a kígyó. Az ősrégi kínai mondás szerint a kígyót még a tojásában kell megölni.

Egyszerű, talán együgyű dolog, amiről beszélek, s méltán mondhatja bárki: ezt én is tudom. Nos, jó. De tesszük e? Vigyázunk-e a kezdetekre? Nem esünk-e szüntelenül abba a hibába, hogy „kicsire még nem adunk”? Hogy „Nem kell rögtön rémeket látni, ne kiáltsunk ördögöt!” Arról lesz szó tehát, hogy a kígyótojásban valóban nincs még méreg, de ha kibújik a kis kígyó, azonnal halálos a marása!

Jó, ha tudjuk, hogy a bűnnek úgynevezett „láncreakciói” vannak. Azaz az egyik magával vonja a másikat, az első berobbantja a következőt, ahogyan az atombomba-robbanásnál fellépő láncreakciók átterjednek a környező anyagokra, és azokat is szétdobják. – Azért kell különösképpen az elsőre, a kezdetre vigyáznunk!

Hogyan kezdődik például a „bűneset”? „Az aszszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, mert csábítja a szemet, meg kívánatos is az a fa, mert okossá tesz.” (1Móz 3,6) Milyen „ártatlan” kezdet! A szemem keresztül indul. Milyen idillikusan. Még a szó is milyen lágy: „kívánatos”. Beindul a láncreakció – s a történet vége a kiűzetés a paradicsomból. Szinte ősmintája ez a kezdet minden rossz kezdetnek. A „nem”, a tiltás lett csábítóvá és kívánatosnak állította be azt, amit Isten tilosnak mondott (1Móz 2,16-17).

Nem csak a tetteknek van és lehet rossz kezdete, amely láncreakciót válthat ki, hanem beszédünknek is: „A bölcs embert kedvessé teszik saját szavai, az ostobát pedig saját szája teszi tönkre. Beszédének kezdete butaság és a vége szörnyű ostobaság.”

Vigyázzunk, hogy mit beszélünk! Egy bolond kezdet gonoszul végződhet. Egy bolond szó valakibe beleakadhat; az benne elmérgesedhet, és lassú halállal megöli. A hitét, a lelkét. A testét is megölheti.

Tegnap járt nálam egy régi barátom, aki elmondotta, hogy évtizedekig istentagadó volt, mert fiatalkorában egy előtte nagy tekintélyű tudós férfi „szörnyen ostobán” nyilatkozott Istenről.

Gondoljunk csak a beszédben való tagadásra! Vegyük a klasszikus példát: Péterét. Hogyan is kezdődik? Első tagadása még csak így hangzik: „Nem tudom, mit beszélsz.” A második: „Nem is merem ezt az embert.” A harmadik tagadásban már átkozódva és esküdözve tagadja Jézusát. Mert a bűnnek láncre-

akciója van: erősödik és súlyosbodik!

Ezentúl vegyük életünkben sokkal komolyabban a kezdeteket. Mert a kezdet önmagában hordozza a véget! Ezért nem mindegy, hogyan kezdünk egy napot: imával, Igével vagy ideges kapkodással. Ezért nem mindegy, hogyan kezdünk egy étkezést, mert a családi asztal lehet a feszültségek, izgatott veszekedések helye is, ahol a legjobb étel is megárt. Vagy imával és mosollyal az Úrban, mintha kissé úrvacsoráznánk – így a paprikás krumpli is jólesik! Ezért nem mindegy, hogyan kezdünk egy házasságot, kettesben-e vagy hármasban – az Úrral! Mert ahol nincs jelen eleve a Nagy Harmadik, ott könnyen megjelenhet egy házasságtörő harmadik...

Ezért nem mindegy, hogyan kezdünk egy hetet: Isten tiszteletével-e, Igével, Lélekkel feltöltekve, vagy anélkül.

Végül legyünk meggyőződve arról, hogy „aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.” (Fil 1,6)

Gyököcssy Endre: A szeretet szimfóniája című kötetből

Michelangelo:

Tudod, hogy tudom...

Tudod, hogy tudom, uram, hogy tudod, mily gyönyör nekem hozzád közelednem, s tudod, hogy tudom, hogy tudod: a lelkem a régi, tőlem hát ne vonakodj.

Ha a remény, mit jóságod adott, s a nagy kívánczóság se csal szívemben, kettőnk között a fal dőljön le menten, mert duplán fájnak a titkolt bajok.

Hogy benned, uram csak azt szeretem, mit te magadban: – ne is haragudj, ha szellem szellemért gyúl szerelmi lángra.

Szép arcodon mi oly kedves nekem, emberi ész fölfogni úgyse tudja; meg kell előbb hálnia, hogy belássa.

Egy éves lett az Egyházközségi Nyugdíjas Klub

Egyházközségi Nyugdíjas csoportunk megalakulásának első évfordulóját ünnepelte november hónapban. Az eltelt egy év alatt kóstoltgattuk azokat a célokat, feladatokat, vállalkásokat, amelyeket induláskor megfogalmaztunk magunknak, nem egy évre, talán inkább egy életre.

Például: „Hitében elmélyülő, egymás felé forduló, tevékeny szeretetközösség” legyünk.

Ebből a nagy és átfogó célból leginkább az látható, mérhető, értékelhető, mennyire voltunk tevékenyek. Egy kis ízelítő tevékenységeinkből:

Havi rendszerességgel tartott és alkalmi programjainkkal saját közösségünk építését szolgáltuk, egymás jobb megismerésére törekedtünk.

A csoport 20 fővel kezdte meg működését, amelyből 3 fő kimaradt, egy tagunk sajnos elhunyt és további 10 fővel gyarapodott tagságunk.

A tavalyi adventi időben zárandoklatot szerveztünk Vörsre a betlehem megtekintésére és lelki töltődésre.

A hittanos gyerekek ünnepváró kézműves foglalkozásának lebonyolításában, műhelymunkásként és vendéglátóként vettünk részt.

Az adventi zenés áhítat szereplőinek megvendégléséről gondoskodtunk.

Az ökonomikus imahéten és az evangéliumi vetélkedőn részt vettünk „versenyzőként” (8 fő), nézőként és a vendéglátás biztosításában.

Februárban egy értékes és tanulságos filmvetítés emlékével lettünk gazdagabbak /Egy gazdag hölgy szeszélye).

Márciusban és augusztusban 10-10 fővel segítettünk a külső környezet rendbe tételében.

Két alkalommal összevont névnap ünnepséget tartottunk nagyon jó hangulatban, amikor megemlékeztünk a névnapokhoz kapcsolódó védőszentekről.

Júniusban Lendvára kirándultunk és ennek emlékére, a szeptemberi ünnepnapokra orchideákkal díszítettük fel a templomot. Segítettünk Angelico atya kiállításának rendezésében és az ünnepi vendéglátásban.

Az Irgalmasság évét is tevékenyen igyekeztünk „ünnepelni”. Az irgalmasság vasárnapján szinte a teljes tagságunk részt vett a „Naplemente Idősek Otthona” meglátogatásában és a lakók megvendéglésében. Az egész év során—a két nyári hónapot kivéve— néhány tagunkkal minden vasárnap, a szentmise után, az otthon lakóival együtt imádkoztunk, felolvastuk a vasárnapi olvasmányt, énekelünk és süteménnyel kedveskedtünk a lakóknak. Megható érzés, ahogy várnak minket, számon tartanak bennünket, igénylik a közös imát, éneklést.

Céljaink között szerepelt az „Imádságos lelkület erősítése” Ennek érdekében az év folyamán összegyűjtött kedves imáink csokorba rendezésével és Lóránt atya hathatós segítségével imagyűjtemény készült. Jó érzéssel tölt el bennünket, hogy együtt látjuk a kis lapocskákon, különböző imádságos füzetekben megtalálható kedves imádságainkat és esetleg egy „küldetést” is teljesíthet a füzetecske ajándék-

ként továbbadva az imádságos lelkület erősítésére.

Milyen hozadék is van még közösségünk létezésének?

Egymás közeli ismerősei lettünk. Ha találkozunk, van mondanivalónk egymás számára. „Beszélgetünk”, magunknak érezzük az egyházközségi programokat, más közösségeket. Összeköt minket a hitünk, hogy szeretjük Istent, de nem felejtjük el egymást tisztelni, szeretni, egymástól tanulni, hogyan lehetnénk „jobb keresztények” - jobb emberek.

További terveink, feladatunk, hogy rendszeres együttléteink még tartalmasabbak, élményt adóbbak legyenek, szolgálják egymás és önmagunk megismerését. Élethelyzetünk-ből, szükségleteinkből adódó nehézségeinkre keressünk és találjunk közösségünkben válaszokat, tudjuk elfogadni magunkat és egymást, érdemeinkkel, érdemtelenységünkkel és a közösségben a közösség által is igyekezzünk jobba lenni keresztény szeretetben.

Tervezünk további élményszerű együttléteket, hagyományok életben tartását, mint pl. „Szállást keres a szent család”, -családi ájtatosság decemberben. Kirándulást, zárandoklatot is tervezünk a tavasszal Pilisszántóra.

Sokszor érezzük, érezhetjük, hogy Jézus hív, Jézus meghív minket, mégis néha mintha újabb és újabb hívásokra várnánk, hogy kiköppenjünk megszokásainkból, többet és jobbat akarjunk. Koordinálási feladataim közben is sok hívást, meghívást közvetítettem a testvérek felé. Szeretném megköszönni a csoporttagoknak, és támogatóinknak, hogy meghallgatták a hívó szót, jöttek, ha kellett, sokan külön hívás

nélkül is, rendületlenül.

Kérem további munkánkhoz a Jóisten segítségét és áldását, Lóránt atya lelki vezetését, a tagok tenni akarását és jó szándékát.

2016 adventjén, szeretettel, köszönettel:
Molnár Gyula Miklósné Ági
koordinátor

VISSZA- TEKINTÉS 2016-RA

rá és szerintem eredményes lett fáradozásunk.

A sok kirándulás mellett idén is a tábor volt a dobogó tetején. Nagyon vártuk, hogy elérkezzen a nap, amikor felszállunk a zöldsárgány hátára és elindulunk Kishutára. Izgalmas napok voltak és már várjuk a jövő évit is. Természetesen ez csak pár kiemelt példa, de számtalan élmény, és emlék megmarad a szívünkben, amelyet Lóránt atya szerzett nekünk. Nagyon köszönünk neki mindent és jövőre újra nekivágunk a világnak együtt, hogy új élményekkel gazdagodjunk.

Ez a 2016-os év is gyorsan elment nekünk, Timóteus körösöknek is. Sok minden történt velünk, sok programon, kiránduláson vettünk részt, a minden hónapban megrendezett ifjúsági körök zaja törte meg a kolostor P. Hajnal Zénó termének csendjét.

Csak hogy néhány példát említek: az év elején árnyjáték formájában előadtuk az ifjúsági körösökkel a Passiót. Mindenkit meghökkentett. Sokat készültünk

Vörös Valentin
Timóteus Kör

Scorsese készülhet az Oscarra

– itt a Némaság előzetese

Nem túlzás, hogy az idei év legjobban várt filmjéről van szó, a rendező majdnem 30 éve próbálja tető alá hozni. A 17. századbeli Japánban játszódó jezsuita misszió története most brutálisan erős előzetest kapott.

Martin Scorsese kétségtelenül a filmtörténet egyik legnagyobb rendezője, aki ha épp nem a legmagasabb fordulatszámra pörgő, erőszakos, harsány filmeket készít (Taxisofőr, Nagymenők, A téglá, A Wall Street farkasa), akkor kicsit befelé fordul, és csendesebb, de nagy ivű, gyönyörűen fényképezett

eposzokat készít (Krisztus utolsó megkísértése, Az ártatlanság kora, Kundun).

Most az utóbbi énjét vette elő, ráadásul az Endo Suszaku 1966-os regénye alapján készült Némaságot már 1989 óta próbálja összehozni, és most végre elkészült, ráadásul három olyan főszereplővel, mint az idén Mel Gibson háborús filmjében is szereplő Andrew Garfield, a moziban legutóbb a Star Wars 7-ben látott Adam Driver, illetve a bemutatásra nem szoruló Liam Neeson.

A filmről az ideai mozis regényadaptációk apropóján már írtunk, akkor azt mondtuk: "Endo Suszaku mindig is érdekes volt abból a szempontból, hogy japán létére római katolikusként élte az életét, ez az egyedi látásmód pedig rendre meg is jelent könyveiben. A Némaság két jezsuita szerzetes története, akik a 17. századbeli Japán keresztényüldözéseinek közepette indulnak útnak,

hogy megkeressék legendás mentorukat, akiről az a hír járja, hogy megtagadta a hitét".

Garfield és Driver játssza a két szerzetest, Neeson pedig az eltűnt Ferreira atya szerepében mutatkozik, és az előzetesből kiderül, hogy mindannyian nagy fizikai átalakuláson mentek keresztül – a hírek szerint például Adam Driver nagyjából 23 kilót fogott a film kedvéért.

Scorsese elhivatottságát a film iránt jól mutatja, hogy ezúttal a forgatókönyvírásba is beszállt, pedig ilyet legutóbb az 1995-ös Casinónál tett, és azelőtt sem volt túl gyakori. Az adaptáció egyébként Jay Cocks műve volt, őt két Scorsese-filmnek köszönheti Oscar-jelöléseit (Az ártatlanság kora, New York

bandái). A filmről nemrég kiderült, hogy igazi szerelemprojekthez méltóan mindenki áldozatokat hozott érte: Scorsese egy filmlért nem kért, de a három főszereplő is jóval a szokásos bére alatti áron dolgozott. A 47 millió dolláros produkciót 8 hónapon keresztül forgatták Tajvanon, közel 750 fős stábal.

A Némaságot először Rómában vetítik november végén, ahol 400 jezsuita papból áll majd a nézőközönség, majd a második vetítés a Vatikánban lesz, amelyen esélyes, hogy maga Ferenc pápa, az első jezsuita egyházfő is részt vesz

A filmet először december 23-án mutatják be Amerika néhány mozijában, majd januárban vetítik szélesebb körben is. A magyar premierről egyelőre nincs infó, de várhatóan január-február környékén hozzánk is eljut.

Forrás: Internet

Paul Roth:

Mindennapi örömünk

Mennei Atyánk, mindennapi örömünket add meg nekünk ma.

Mert a mindennapi kenyerünk,
a mindennapi kávénk,
a mindennapi cigarettánk nem elég,
hogy minden éhségünket elcsitítsa, -
a gyomrunkét,
a szívünkét,
a lelkünkét.

Mert mindig hiányzik valami, ami megfizethetetlen.

Mindennap vásárolunk valami finomat,
valami élveznivalót:
mozijegyet,
fagyalaltot,
egy féldecit.

Atyánk, Te bizonyára nem irigyled gyermekeidtól,
ha szórakoznak,
jól érzik magukat, jó a társaság.
Ha olyan adományokkal élünk,
amelyeket Neked köszönhetünk.

Mert Te az élet kellemes dolgait, nem tartod pogánynak meg gonosznak.

Mégis óvj meg bennünket a mértéktelenségtől,
nehogy az élvezet rabszolgáivá,
a szórakoztatóipar áldozataivá legyünk,
akiknek egy konferanszié kell ahhoz, hogy ne vessenek,
tíz féldeci, hogy „formába” jöjjenek,
és két és fél órai sötét zárka a filmvászon előtt,
hogy jól „mulassanak”.

Mennei Atyánk, adj nekünk mindennap egy kevés örömet,
amit nem lehet megvenni,
sem nagyban, sem kicsinyben.

Küldj nekünk valakivel egy kevés mosolyt,
egy biztató szót,
egy derűs pillantást az utcán.

Add, hogy megjöjjön a rég várt levél,
meggyógyuljon, akit szeretünk,
a rossz hír jóra váljon.

Mutass nekünk mindennap valami szépet:
egy szál nyíló virágot,
egy derék embert,
valami jótettet.

Hogy örüljünk neki.

Atyánk, Te azt akartad, hogy több legyen az öröm,
mint az élvezet, meg a szórakozás,
ami csak pillanatokra ejti rabul a lelkünk.

Az öröm mélyebbre hatol,
egész bensőnköt betölti,
messzire fénylik, messzebb a pillanatnál.

Az öröm, a szépség, a tökéletesség boldogsága,
a dolgokban meglátott jóság
és a fölismerés:

létünknek értelme,
hogy rátaláljunk.

Ő végül is nyomaiddnak újra – fölfedezése

Egy emberi arcon,
egy újság sorai közt,
egy épület íveiben.
Ő az öröm Istenben.

Nélküled nem tudnánk örülni,

Fiad műve nélkül nem volna Örömhír.

Ezért szabadíts meg a savanyú keresztényektől,
akik azt akarják nekünk bebeszélni:
nincs mosolyra ok
csak sírnunk szabad,
a világ gonosz.

Hol van hát még öröm akkora nagy,
mint a miénk, akiknek
mindenható,
mindentudó,
végtelenül jó Atyja vagy.

Anselm Grün:

Megáldani az új évet

Az év vége és az új év kezdete újra és újra különös büvölettel hat az emberekre. Igény, hogy jól zárjuk le a régi évet, és Isten áldásával kezdjük az újat. Családunkban a szilvesztert mindig rokonainkkal és barátainkkal töltöttük. Ünnepelesen megvacsoráztunk. Apám minden évben beszédet mondott, amelyben még egyszer felidézte az elmúlt évet, és hálát adott Istennek mindazért, ami történt. Végül kérte Isten áldását a következő évre. És aztán az évet mindig egy pohár pezsgővel kezdtük.

Szerzetesként 20 évig minden évváltáskor kurzust tartottam a fiataloknak. Ezen a kurzuson kimerítően foglalkoztunk az elmúlt év elengedésével és az új évbe való belépéssel. Szilveszter éjszaka hosszú szentmisét tartottunk, amely 21 órakor kezdődött, és gyakran éjjel 2 óráig vagy egészen 3 óráig tartott. Imádkozva, hallgatva és ünnepeelve léptünk át az egyik évből a másikba. Éjfélkor mindig a sötét, csak a gyertyák által megvilágított apátsági templomban ültünk. Hallgatva éltük át a régi idő tovaillanását és az új, még friss idő közeledését. Hallgatva tudtuk elhagyni a régit és üdvözölni az újat. Az első szó, amit aztán egymással mondtunk, a "Miatyánk" volt. Nagy köröket képeztünk az oltár körül, megfogtuk egymás kezét, és belemondtuk a hallgatásba az ima szavait, amit Jézus tanított nekünk. Ebben a pillanatban egészen más jelentést kaptak. Azóta már sok templomban lehetőséget nyújtanak a csendre. Az emberek tudatosan hallgatva, a templomban töltik az átmenetet a régitől az új évbe, talán egy meditációs orgonajátékkal bevezetve, aztán pedig imákkal is, majd az elmélkedés ezen idejét az új évre szóló áldással zárják.

Egészen mindegy, hogyan kezdi Ön az új évet, egyedül vagy közösségben, hallgatva vagy ünnepeve, mindig jó út megáldani az új évet: Álljon fel egyenesen, és emelje fel kezeit áldó mozdulatra. Tartsa a kezeit a feje fölé előre nyitottan, és küldjön áldást kezei által minden felé, amivel Ön az új esztendőben találkozni fog. Bizzon abban, hogy Isten áldása kezein keresztül mindenbe beáramlik, amit ebben az évben kézbe vesz, és aminek nekifog. Így nagyobb bizalommal indul neki az új évnek.

Próbáljon meg januárban minden napot ezzel az áldó mozdulattal kezdeni. Küldje az áldást lakásának helyiségeibe és családja tagjai felé és barátai felé. Küldje az áldást azokba a helyiségekbe, ahol dolgozik, és azok felé az emberek felé, akikkel együtt dolgozik. Akkor máshogy fogja megélni a napot. Mindenhol megáldott helyiségekbe megy, és megáldott emberekkel találkozik. Ez Önnek is áldást hoz majd.

A francia parlament ismét az életvédő weboldalakat támogatja

A francia parlament jóváhagyta a törvénytervezetet, mely ellehetetlenítené egyes életvédő weboldalak működését. A francia püspökök a törvénytervezetet a demokratikus elvek súlyos megsértésének tartják.

A szocialista kormány büntethetővé akarja tenni azokat a weboldalakat, amelyek – véleményük szerint – pszichológiai vagy morális nyomást gyakorolnak a nőkre, annak érdekében, hogy ne vessenek véget terhességüknek. A büntetés akár két év börtönt és 30 ezer eurós pénzbírságot is jelenthet.

Georges Pontier, Marseille érseke, a Francia Katolikus Püspöki Konferencia elnöke levélben fejezte ki aggodalmait François Hollande elnöknek. Arra kérte az államfőt, ne engedje, hogy átmenjen a törvényjavaslat, mert az súlyosan sértené a demokratikus alapelveket. A törvényjavaslatot a francia szenátusnak is el kellene fogadnia, amely tavaly már egyszer megakadályozta ugyanezt. A kormányt többen a véleményszabadság megsértésével vádolják, hangsúlyozva, hogy javaslataik veszélyesek a demokráciára nézve, és alkotmányellenesek.

Laurence Rossignol, a nők jogaiért felelős szocialista családügyi miniszter a parlamentben kifejtette, mindenki szabadon nyilváníthatja ki ellenséges véleményét az abortuszról az interneten vagy akárhol, amennyiben azt tisztességesen teszi, mert a véleményszabadságot nem szabad összekeverni mások manipulációjával. „Harminc évvel ezelőtt a tüntetők a családtervezési klinikák kapujához láncolták magukat (...). Ma a következő generáció online folytatja ezt a csatát.”

***

Idén januárban több hírportál megírta: az Hollande-adminisztrációt felbosszantotta az a tény, hogy a francia kormány abortuszpárti weboldalát a Google makacsul hátrébb rangsorolta, mint az IVG.net életvédő honlapot. Több hónapos munkával sem tudta az egészségügyi minisztérium elérni, hogy az életvédő oldal elé kerülhessen a találatok között. Az életvédő oldal neve az abortusz eufemisztikus francia elnevezésének rövidítése (Interruption Volontaire de Grossesse – 'a terhesség önkéntes megszakítása'); amikor a francia felhasználók az IVG betűszóra keresnek rá, az első találat az IVG.net, amely széles körű jogi és egészségügyi információt nyújt az abortuszról, beleértve az azzal járó pszichológiai és fizikai veszélyeket, illetve a gyermekneveléshez igénybe vehető támogatási formákat.

A Google-találatok között csak az IVG.net után jelenik meg a francia egészségügyi minisztérium abortuszpárti honlapja, mely az információk között elmulasztja megemlíteni a veszélyeket és az abortusz helyett szóba jöhető lehetőségeket, viszont felhívja rá a figyelmet, hogy állami támogatással elvégezhető a nem kívánt terhesség megszakítása.

Forrás és fotó: Catholic Herald; LifeSiteNews Magyar Kurír

Gazdag szegények

/Dippold Pál/

Néhány héttel ezelőtt, éppen az 1956-os magyar forradalom hatvanadik születésnapján, október 23-án jelent meg Rómában Luis Dli argentin kapucinus *Ne félje megbocsátani!* című kötete, amelynek előszavát Ferenc pápa írta. A katolikus egyházfő minden mozdulatát élénk figyelemmel kíséri a fősodratú világsajtó. Az alsodratú is, gondolok itt a folyton békétlen, megosztó, uszító idióták pápaszidalmazó fórumaira. A kétségtelenül nehezen kibogozható szálakból összeálló világunkban gyakran ítélezünk indulatosan, ingerülten és igaztalanul. Ezért is lehetnek fontosak számunkra az olyan emberek életpéldái, mint az argentin kapucinusé vagy az argentin jezsuitáé. Szavaiktól megfényesedik az idő, ami éppen annyira a miénk, mint az övék, és világossá válhat: az idő, benne pedig mi, mindannyian, végső soron nem is a miénk, hanem a Teremtőé. Bánt-hatjuk, gyalázzhatjuk, megtagadhatjuk, megbocsát. Némi nyegle hétköznapisággal azt is mondhatjuk, ezért van, Ő a hivatásos megbocsátó. Az irgalom atyja.

Tisztán látja ezt a pápa, amikor a következőket írja: „Világháborús időkben élünk, merülünk bele az irgalmasság óceánjába, csak a megbocsátással győzhetünk. Ha igaz, hogy nehéz időkben élünk, amit többször is részletekben vívott világháborúnak neveztem, ha igaz, hogy terrorral és félelemmel teli időben élünk a bármiféle emberséget nélkülöző vak erőszak miatt, akkor az is igaz, hogy hála Istennek, a pozitív példák sem hiányoznak. Minden barátság, minden lebontott akadály, minden kinyújtott kéz, minden engesztelő gesztus, még ha nem is adnak hírt róla, hat a társadalom szövetében, akár a családjaink, akár a lakónegyedeink, városaink, nemzeteink, akár az államok közötti kapcsolatok összefüggésében. A gyűlölet és erőszak folyama nem tehet semmit az irgalom óceánjával szemben, mely elárasztja a világot.”

Ferenc pápa tavaly meghirdette az irgalmasság rendkívüli szentévé, amely december 8-án kezdődött a Szent Péter-bazilika Szent Kapujának a megnyitásával, és 2065. november 20-ával zárult Krisztus Király ünnepén. Ennek egyik záróelemeként is értelmezhető Luis Dli kapucinus atya könyvének római megjelenése. A nyolcvankilenc éves, ideje nagy részét ma is gyóntatással töltő pap Buenos Aires egyik munkásnegyedében él, és különös kapcsolatban áll a pápával.

Erről egy interjúban így beszélt: „Én néha aggodalmaskodom, amikor gyóntatok. Amikor a pápa még bíboros volt itt, Buenos Airesben, nagyon bíztam benne, többször elmentem hozzá beszélgetni, és egyszer elmondtam neki az aggályaimat is. Azt mondta: Bocsáss meg, bocsáss meg, meg kell bocsátani. Én pedig azt válaszoltam, hogy igen, megbocsátok, de aztán marad bennem egyfajta nyugtalanság, és ezért aztán elmegyek Jézushoz,

és azt mondom neki, hogy ő maga tanított erre, a rossz példát ő adta nekem, mert mindent megbocsátott, soha senkit nem utasított vissza. Úgy látszik, ezek a szavak megérintették Bergogliót, belevésődtek a szívébe. Nemegyszer tanácsolta papoknak is, hogy jöjjenek el velem beszélgetni. Köszönetet kel mondanom a pápának, amiért ennyire megbízott bennem, hiszen nem érdemlem meg. Nem vagyok tanult ember, nincs doktorátusom, semmim nincs. Az élet sok mindenre megtanított, megpróbáltatások elé állított. Mivel nagyon szegény családban születtem, úgy érzem, mindig kell hogy tudjunk irgalmas szavakat mondani, olyan szavakat, amelyek segítik, közelségünkről biztosítják az embereket. Senki nem mehet el úgy, hogy nem értették meg, megvetették vagy visszautasították.”

Az egyszerű pap egyszerű szavai abba a világba visznek el, ahol minden és mindenki az, ami/aki. Ahol nincs szómaszatólás, politikai számítás, gengszterdekázás és pízsi. Nagy Gáspár, megboldogult nagy költőnk, hittel megélt Nagy Imre-versében leírt teljes világába: a bűnösöket meg kell nevezni. A hazaárulókat, a hazudozókat, a csalókat, a gyilkosokat és az összes többi gazembert.

Aztán pedig, a sokat szidott és sokat fényezett Ferenc pápát meghallgatva rendet tenni magunkban és magunk körül. „Arra kaptunk meghívást, hogy irgalmasságban éljünk, mert nekünk volt elsőként részünk abban, hogy irgalmasságot gyakoroltak irányunkban. A sértések megbocsátása tehát olyan parancs, amelytől a keresztények nem tekinthetnek el. Sokszor nehéznek tűnik megbocsátani, azonban a törekeny emberi kézbe helyezett megbocsátás az eszköze annak, hogy szívünkben megvalósuljon a béke, hogy boldogan éljünk.”

Amúgy meg az irgalmasságról nem kell beszélni. Úgy kell élni, ahogy azt az irgalmasság törvénye és Szent Agoston diktálta: Szeress, és tégy, amit akarsz!

Ugorj!

Egy család az éjszaka közepén a füstjelző riasztására ébredt, és észrevette, hogy ég a ház. Az apa főlzaladt az emeleti hálószobába és ölbe kapta másfél éves kisbabáját, négy éves kisfiát pedig a kezénél fogva húzta maga után.

Már a lépcső felénél jártak, amikor a kislánknak eszébe jutott, hogy a maciját a hálószobában hagyta. Elengedte apja kezét, és visszaszaladt a maciért a szobába. A nagy kavarodásban és rémületben az apa nem vette észre, hogy a kislán már nincs mellette, amíg ki nem ért. Addigra a füst és a lángok elzárták az utat és a kislán az emeleti szobában rekedt. Füst kavargott körülötte, köhögött és kikiabált az ablakon: „Apa! Apa! Segíts!”

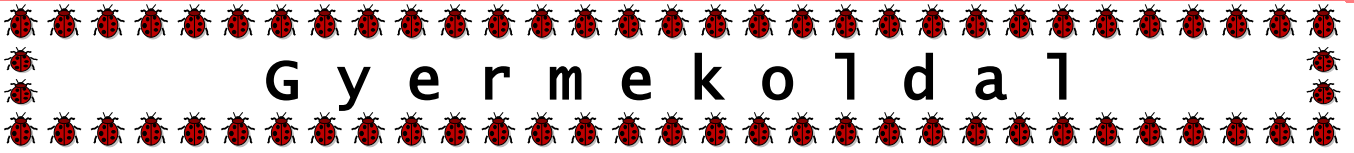
Az apja letről felkiáltott: „Ugorj ki az ablakon, András! Elkaplak!”

A sötétben és a füstben a kislán semmit sem látott. „De apa, nem látlak!” - kiáltott.

Az apja visszakiabált: „Nem baj, fiam, én látlak! Ugorj!”

Aggódik a jövője miatt? Egyikünk sem látja mi vár ránk, de Isten azt mondja, hogy bízzunk benne és „ugorjunk”!

G y e r m e k o l d a l

Ranschburg Jenő:

Mágia

Emlékszem rá: egyszer megvert apu,
mert rossz voltam. Sarokba állított...
Sírtam, s gyűlöltem őt nagyon,
mert közben ásitott.

A könnyeimmel köröket rajzoltam fel a falra,
s titkos jelt a körökre,
ne verjen meg többé soha,
és tűnjön el örökre!

Most nincs velünk. Elment
nagyon sok napja már...
s az oviban utálom azt, akit
este az apja vár.

Anyu azt mondja, itt hagyott,
de eljön majd, ha véget ér a per.
Csak én tudom, miattam nem jöhet,
hisz én tüntettem el!

Kézműveskedtünk

Ismét eltelt egy év.
Már a negyedik alkalommal
vettem részt az adventi
kézműves foglalkozáson.
Minden évben nagyon jó
dolgokat készíthetünk és
ötleteket kapunk hogy mivel lephetjük meg szeretetein-
ket karácsonyra.

Én a saját kézzel készített ajándékokat szerez-
tem. Készítettem mécesstartót, hűtőmágnesset,
karácsonyfadobozkát, karácsonyfára dísz és az ablak-
ba ragasztható hóemberdíszet. Szerintem csupa jó dol-
gokat alkothattunk. A pocakunkra is gondoltak, mert a
nyugdíjas klub tagjai finom falatokkal és teával ké-
nyeztettek minket.

Kovács Dóra 6.o.

KERESS 8 KÜLÖNBSÉGET A KÉT KÉP KÖZÖTT! Lk 3,21

Bibliái rejtvényözön

„benned telik kedvem.”

E három szót lóugrással keresd ki az ábrából,
majd a nem érintett betűket olvasd össze!

B	A	E	S	Z	D	E
D	M	N	T	K	L	N
T	E	V	I	E	L	É
E	L	E	N	E	K	K

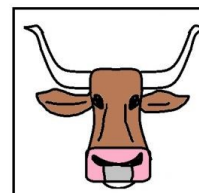
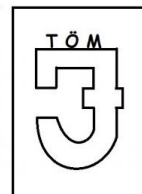
Kiderül, ki volt még látható
Jézus megkeresztelkedésekor!

KÉPREJTÉNY

Mit vittek magukkal a bölcsek a kis
Jézushoz?

+ NY

A=I

A=A

Eljött a trollpapák kora?

Miklya Luzsányi Mónika

Ez a generációs szakadék valahogy más, mint ami apáink és közöttünk volt. A virtuális kultúraváltással elvesztettük a közös teret, a közös kultúrát és a közös nyelvet.

Június 28-án megjelent egy hír a Daily Mail-ben, amely szerint egy apuka meglegelte lánya szelfimániáját, és radikális lépésre szánta el magát. A cikk szerint „időt és fáradságot nem kímélve lekopizta” a lánya fotóit: ugyanolyan ruhát vett el, ugyanúgy pózolt, még a lánya sminkjét, frizuráját és tetkóit is lemásolta, és így készített magáról egy szelfisorozatot. A lánya eredeti szelfijét a saját fotója mellé vágta, és ezeket a képpárokat megosztotta a saját internetes oldalán. A fotókat gyorsan felkapta az internetes média, néhány órán belül több mint tizezren osztották meg a vicces kedvű „trollpapa” fotóit.

Egy magyar hírportál is lehozta a képeket, „remek ellencsapásnak” nevezve az apa ötletét. A cikket megosztottam az egyik általam vezetett, neveléssel kapcsolatos nyílt fórumon, és mondhatom, heves vihart kavart. Volt, aki az apának adott igazat, volt, aki a kislányt védte. Hasonló energiával és megosztottsággal törnek fel a kérdések a szülőkből, nevelőkből azokon az előadásokon, pedagógus-továbbképzéseken is, amelyeket a digitális nemzedékről tartok.

Eredeti cikk:

<http://www.dailymail.co.uk/femail/article-3663232/Dad-recreates-daughter-selfies.html>

Kétségbeesés, önvád, düh jellemzi ezeket a hozzászólásokat, és leginkább a teljes értetlenség. Nem értjük a gyermekeinket, tanítványainkat, sokszor olyan az Y-, Z-, vagy Alfa-generációval folytatott beszélgetésünk, mintha ufókkal kellene kommunikálnunk. Mintha egy más bolygó idegen lényei élnének velünk egy térben, akiknek alapvető jelzéseit sem értjük, és alapvető szükségleteik is teljességgel abszurdnak tűnnek.

Ez a generációs szakadék valahogy más, mint ami apáink és közöttünk volt. Mintha mélyebb, súlyosabb lenne, mintha nehezebben lehetne megtalálni a közös hangot, a generációk közös nyelvét.

És ez valóban így is van. Mert a világtörténelemben mindig is harcoltak egymással a generációk, mindig is jelen volt a generációs szakadék, de valójában egy térben, egy kultúrában éltek, egy nyelvet beszéltek. A generációk közötti feszültséget elsősorban az önállósulási törekvések, illetve az értékrendbeli különbségek jelentették, de mindig megmaradt az a közös „nyelv”, amin a generációk tagjai meg tudták érteni egymást, s bár a fiatalok és az idősek kultúrája mindig is különbözött egymástól, gyökerében mindkettő azonos volt. Nem beszélve arról, hogy a hagyomány szentesítette kényszerűségből, vagy szabad akaratból, egy térben éltek a különböző korosztályú emberek a családban. A virtuális kultúraváltással azonban elvesztettük a közös teret, a közös

kultúrát és a közös nyelvet.

A magyar gyerekek átlagosan napi 4-6 órát töltenek internetezéssel, és ehhez még hozzájön az online filmnézés, zenehallgatás. Személyes kapcsolataikat, barátságait, szerelmeket is az interneten élik meg. Az internet közönysége vagy az internetes csoport véleménye lett számukra mértékadó. A nevelés területén nagyon fontos kérdés, hogy a gyermek számára ki lesz tekintélyszemélyé, kinek a példáját akarja követni, kihez akar hasonlítani, kinek az értékrendje válik mintaadóvá. Míg kisgyermekkorban a szülő, majd a pedagógus a tekintélyszemély, addig a kamaszoknál a kortárs-csoport kerül ilyen referenciahelyzetbe. A kamaszok egyik konfliktusforrása és vészfaktora eddig az volt, hogyha a gyerek rossz társaságba keveredett, ha a kortársai, akikkel mindig együtt „lógott”, más értékrendet vallottak, mint a szülők. Ma azonban már visszairjuk ezeket a régi szép időköt. Mert akkoriban legalább tudhattuk, kik hatnak a gyerekeinkre, ma azonban már fogalmunk sincs erről. A kamaszok referenciacsoportja ugyanis ma már nem a valós térben, hanem a virtuális térben keresendő. A közösségi oldalak

csoportjai, az ismerősök visszajelzései, lájkjai, kommentjei alakítják személyiségüket, értékrendjüket, önértékelésüket, és mi, szülők, valójában nem tudjuk, hogy kiknek, milyen értékeknek akarnak megfelelni. Mert meg akarnak felelni, mégpedig nagyon.

Ezt bizonyítja Sue Palmer amerikai pszichológus kutatása, aki gimnazista korú gyerekek közösségi oldalakon megjelenő posztjait, azok tartalmát és gyakoriságát vizsgálta. Palmer hozta be a köztudatba, a „lájkkurva” fogalmát, ami szerintbe a Z-generáció egyik sajátossága. Az interneten megosztott saját tartalmakat (szelfik, információk saját magáról, blogbejegyzések stb.) vizsgálva azt tapasztalta, hogy amikor egy középiskolás korú gyerek kipoztol valamit, átlagosan 2 azaz kettő percet vár. Ha ez alatt az idő alatt nem kapja meg posztjára a megfelelő mennyiségű lájkot (aminek száma természetesen mindenkinél más és más), akkor törli a posztot, és ismét két percen belül feltesz egy másikat, amivel remélhetőleg nagyobb tetszést fog az ismerősei körében kiváltani.

Ezek a posztok az esetek többségében kifejezetten intim jellegűek, olyan képek vagy információk, amelyeket egy digitális bevándorló szülő semmiképpen sem osztana meg országgal-világgal. A szülő számára tehát jórészt etikailag elfogadhatatlan az a viselkedési forma, ahogyan a gyerekeink a virtuális térben kommunikálnak. A probléma azonban az, hogy a digitális világban etikai szempontból nagyon ingoványos területen járunk. Ugyanis az illemszabályok sok ezer éves kulturális örökségre tekintenek vissza. Természetesen az etikett koronként és kultúránként változik, mint a normák általában. A net viszont néhány évtizedes kommunikációs forma, még csak keresi a határait, nincs kialakult etikette. Nagyon nagy kérdés: mihez viszonyítunk? A valós világ normáihoz, amikor valójában önálló térrel és nyelvvel rendelkező, külön világról van szó, amely ráadásul globális, mindenre és mindenkire hat a világon? Vagy fogadjuk el, hogy majd kiforrja magát a net-etika, hadd nőjön a virtuális térben is szabadon minden virág, az áldozatokról meg, ha lehet, ne beszéljünk?

MailOnline

Home | News | U.S. | Sport | TV Shows | Australia | Finance | Health | Science | Money |
 Entertainment | Food | Fashion | Tech | Food | Fashion | Health | Beauty | Lifestyle | Daily | Shop |

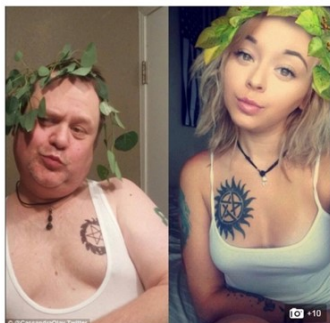
'Instead of telling her to stop, well, I thought of something better': Prankster Dad recreates his daughter's sexy selfies, with hilarious results

• Chris Martin posts photos of himself recreating his children's selfies
 • Daughter Cassie posted some of the hilarious comparisons to social media
 • Mr Martin even draws on fake tattoos to match Cassie's
 • One of the photos has been shared more than 15,000 times on Facebook

By LAUREN INGRAM FOR DAILY MAIL AUSTRALIA
 PUBLISHED: 04:11 GMT, 28 June 2016 | UPDATED: 10:55 GMT, 28 June 2016
 Many fathers like to play pranks on their children, but not many will go far enough to mock them for all of the internet to see.

One father though, has no problem with mocking his teenage son and daughter online, much to the enjoyment of his fans.

Chris 'Burr' Martin, from Washington, has taken to trolling his teenage kids on social media by recreating their selfies and posting his owncat photos in response to their original posts.

Hilarious: A prankster Dad has taken to copying selfies his children take and posting them on social media

Felelős szülőként természetesen nem beszélhetünk így. Valamit tenni akarunk, de mivel a virtualitás nem a saját vilá-gunk, sokszor többet rombolunk a jó szándékunkkal, mint építünk. Mint a cikk elején példaként felhozott „vicces” apu-ka. Valójában úgy tört be a gyerekek virtuális életébe, mint elefánt a porcelánboliba: fogalma sem volt, hogy mit tesz tönkre, hol, miben és kiben tesz helyrehozhatatlan károkat. A kislány saját oldalán tett vallomása szerint abúzusnak élte meg mindazt, amit az apja tett. Megalázta, kicsúfolta a szá-mára legfontosabb közösség előtt. Az apuka jó szándéka teljességgel a visszájára fordult, ugyanis ezzel a húzásával nem védelmet nyújtott gyermekének az internetes ragado-zókkal szemben, hanem épphogy a prédájukká tette, hiszen a gyerek így még inkább a figyelem középpontjába került, de egyértelműen negatív előjellel. S ezzel az apa nemcsak em-beri méltóságában sértette meg, hanem komoly veszélyeknek is kitette.

Tudjuk, hogy nem egy kamasz lett már öngyilkos az inter-netes zaklatás miatt, amelyeknek kiindulópontja minden estben egy-egy nagy nyilvánosság elé került poszt volt. Ennek a kislánynak a szelfjeit eredetileg pár százan ha lájkolták. De apuka jófejkedő húzásával több milliós nézettsége lett a ké-peknek. Azoknak a képeknek, ahol az apa nevetség tárgyává teszi a saját gyereket. Ezzel pusztán matematikailag is ezer-szeresére nőtt annak az esélye, hogy a gyerek internetes zak-latás (akár tragikus) áldozata lesz. Csak gondoljunk bele, mit éreztünk volna, hogy a saját apánk éget le ország-világ előtt. És az „ország-világ” most konkrétan több millió em-bert jelent, nem csak a szomszéd utcát vagy az osztálytárska-t.

Az apa jó szándékát nem vitatom el, de ormótlanul, érzéket-lenül cselekedett. A nagyobb baj az, hogy szülők milliói most követendő példának tekintik a „jó fej” apukát. És pusztán azért, mert nincs fogódzó, nem tudják, hogy mit tegyenek, mit tehetnek az internet világában.

Nincsenek általános normák, a szubjektív etikák (mindenkinek a saját normarendje) és az érzületetikák (azt teszem, ami jó nekem) uralják a terepet. Mivel még nincs általános net-etika, nagyon fontos, hogy a szülő és a gyerek együtt alakítsa ki a számukra, a család számára elfogadható és/vagy tolerálható normarendszert az interneten töltött időtől kezdve egészen addig, hogy mit posztolhatok magam-ról. Ezek a normák persze csak akkor működnek, ha minden-ki egyetért a betartásukkal (mint minden más normarend-szer esetében). Tehát konszenzusra van szükség a szülő és gyerek között, nem lehet felülről lefelé lepredikálni a gyere-keket. Persze ezt a normakódexet ne úgy képzeljük el, hogy na most, édes kisfiam, leülünk, és ratifikáljuk a megegyezést, hanem ahogy minden más szokást a családban. Napról nap-ra alakul, megbeszéljük az aktuális kérdéseket (nem csak a problémákat), és tanulunk egymástól.

Mint minden más nevelési kérdésben, a net-etika estében is kimagaslóan fontos a szülői példaadás és bizalom. El kell érniünk, hogy a családban ugyanolyan fontos téma legyen a virtuális világban történt események megbeszélése, mint pl. hogy mit csinált a gyerek a suliban vagy a szakkörön. Már csak azért is, mert több időt tölt a neten, mint a suliban vagy a szakkörön. Mint minden más veszélyeztetettség esetén, csak akkor lesz a gyerekekünk biztonságban, csak akkor tudunk segíteni, ha fontossá válik számára, hogy ÖNKÉNT mondja el szüleinek a virtuális világban szerzett tapasztala-tait, örömeit, problémáit. Hogy szükségletévé váljon a digi-tális világban szerzett tapasztalatainak megosztása a szülei-vel. De ahhoz, hogy ez kialakulhasson, a szülőnek nyitott-nak, érdeklődőnek kell lenni, és semmiképpen sem szabad azt éreznie a gyerekeknek, hogy itt most őt ellenőrzik. Alapve-

tően a szülő feladata a jó felhasználóvá nevelés, amibe nem-csak az okos eszközhasználat, hanem a biztonság és az in-ternetes etikett is beletartozik. A jó, biztonságos felhasználó-vá nevelés ugyanúgy attitűdformálás, mint egy csomó más családi szokás esetében. Ezt képtelen az iskola megvalósíta-ni, mert a gyerek valójában otthonról hozza, hiszen modell-követéssel tanul. Magyarán, ahogyan az a gyerek lesz olva-só felnőtt, aki azt látja otthon, hogy a szülei sokat olvasnak, ugyanúgy az a gyerek lesz jó és biztonságos internet-felhasználó, aki ezt látja a szüleitől. Igen ám, de mint az előzőekben láttuk, maguk a szülők sem feltétlenül jó inter-nethasználók. Tehát nekünk szülőként elsődleges dolgunk, hogy felnöjünk a feladathoz a gyermekeinkkel együtt.

Forrás: Parokia.hu

Erő a változáshoz

„Megerősítek, meg is segítlek...” (Izajás 41,10)

Mindenféle szemináriumokra és konferenciákra járunk fájdalommentes módot keresve arra, hogy életünk egy csapásra megváltozzon. Diétákba kezdünk. Egészsé-ges életmód klubokhoz csatlakozunk, és lelkesedésünk ki is tart kb. két hétig. Aztán visszazökkenünk a régi kerék-vágásba. Nem változunk. „Segíts magadon” könyveket olvasunk, de az a baj az efféle tanácsokat osztogató köny-vekkkel, hogy megmondják, ugyan, mit tegyünk, de nem adják meg hozzá az erőt.

Azt mondják: „Szabadulj meg a rossz szokások-tól! Légy pozitív, ne légy negatív!” De hogyan? Honnan vegyük az erőt a változáshoz? Az erő szó ötvenhétszer fordul elő az Újszövetségben. Ez szerepel a legnagyobb jelentőségű esemény, Jézus Krisztus feltámadása leírásá-nál is. És ez a feltámasztó erő ma is hozzáférhető, hogy megváltoztassa az életedet. A legfontosabb dolog az élet-ben ismerni Krisztust, átélni az ő feltámadásának erejét. Pál azt írja: „...hogy megismerjem őt és feltámadása ere-jét” (Filippi 3:10). Egy másik helyen pedig ezt írja: „... hogy meglássátok... milyen mérhetetlenül nagy az ő ha-talma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztot-ta őt a halálból...” (Efezus 1:18-20).

Az „erő” görög szava a dűnamisz, ami sok nyelv-be átkerült, két általunk hasz-nált szóban is benne van: 1) a dinamit, aminek robbanó ereje van; és 2) a dinamó, a mi folya-matos villamosenergia-ellátást biztosít. Krisztusban mindkét erő megtalálható. Átala le tud-juk rázni, le tudjuk „robbantani” láncainkat, me-lyek megkötöznek, és győzel-mesen járhatunk a tőle kapott folyamatos energiaellátásban.

Forrás: Mai Ige

Az öröm útja V. rész

Boldogok, akik Isten Igéjét hallgatják

Az öröm lassan éled bennünk. Az emmauszi tanítványoknak kilométereket kellett gyalogolniuk Krisztussal, míg annyira megmelegedett a szívük, hogy megismerték Őt. Ne vessünk rájuk követ. Aki nagyon hamar vidám, az rövid ideig vidám.

P. Faber ilyesféléit mondott: „Bizonyos emberek élete messziről olyan, mint valami hatalmas hegycsúcs, úgy magasodik az emberek fölé. De ne feledjük, hogy ezek a magasságok, ezek a hegyek, ezek a csúcsok csupán a fájdmak rejtett nyomóerőit árulják el. Micsoda hatalmas vetődések, gyűrődések, vulkáni erők és világkatakizmák kellettek ahhoz, hogy így föltornyosuljanak.”

Örömünk arányban áll szenvedésünkkel. Szomorúságtok fog majd öröme fordulni. Az apostolok sokunknál lassúbbnak és nehezkesebbnek látszanak. Ezerszer ismételtetni kellett nekik a dolgokat. Azt mondták Krisztusnak: „Nem értjük... magyarázd meg...!” Hosszasan kellett őket meggyőzni, ismételten magyarázni. De hitük éppoly őszinte volt, mint hitelenségük, és örömük éppoly mély volt, mint reménytelenségük.

Sok keresztény számára a vallás annyiból áll, hogy úgy tesz, mintha egy kicsit elveszettnek hinné magát. És akkor nincs más megoldás, úgy kell tenni, mintha egy kicsit megváltottnak, megmentettnak hinné magát. Az egész vallás e között a két képmutatás között zajlik le és vész el. A mi vallásunk a megváltás vallása! Senkit nem lehet megmenteni csak azt, aki elveszett. A hibások, a szegények, a bűnösök! Emlékezzünk erre az Evangéliumra: A vámosok és bűnösök voltak mindig első helyen Jézus hallgatói között, és a farizeusok morogtak. Miért ül asztalhoz a bűnösökkel és miért barátkozik velük? Ez volt az Ő társasága. Mi is csak akkor vagyunk jó keresztények, ha jó bűnösnek hisszük magunkat, és a vasárnapi misénk öröme az összes bűnösök öröme kellene, hogy legyen, akikkel az Úr asztalhoz ült és akikkel barátságosan eszik!... Elég ritka!

A kereszténység nem optimista. Chesterton mondja: „Az optimista egy boldog hülye, a pesszimista egy boldogtalan hülye...”. Mi nem vagyunk sem optimisták, sem pesszimisták. Hiszünk a világ megváltásában, de a bűnök bocsánata árán... Mi hisszük, hogy az ember bűnös, és hogy Isten megbocsát... Mi hisszük, hogy az ember rettenetesen rossz, de Isten annyira jó, hogy a rossz nem lényeges. Hiszük, hogy Isten az, aki hibáink, bűneink mindegyikét boldog bűnné (félix culpává) tudja tenni, bűnné, mely által megismerjük az Ő jóságát, kedvességét, mellyel nekünk megbocsát. Hiszük, hogy legrosszabb betegségeink a minket gyógyító orvos emlékéét hagyhatják bennünk, sőt barátságát, emberközeliségét.

„Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Azért jöttem, hogy keressem és megmentssem, ami elveszett.” Közülünk csak az elveszettek érdeklődnek őt...

Az igazi öröm lassan éled meg... Elég a Szent Szűz életét olvasni, hogy az igazi öröm természetét lássuk. „Boldog vagy, mert hittél!” Ő, örömünknek oka, Ő mondta

ezeket a szavakat, amiket mi boldogan mondhatunk utána, annyira megkönnyebbitenek. „Mária és József egészen el voltak ámulva azon, amit erről a gyerekről mondtak nekik.” „Fiam, miért bánsz velünk így?” Nem értették meg amit Jézus mondott nekik. Ime, itt vannak ezek a felfrissítő szavak, nekünk realistáknak, ezek segítségével értjük meg, hogy a Szűzanya öröme is legyőzött szomorúság volt, a hit öröme volt.

Az öröm nem szükségképpen érzésseli túlcsoordulás. Olyan öröm az, melyben hiszünk. De ugyanannyira valóságos és eleven, mint a hitünk.

Kimeríthetetlen örömünk van, de ez folyamatos csoda: a mennyei Atyának mindennapi ajándéka, mint a hitünk, a reménységünk és a szeretetünk. Ismerjük Szent Péter szép szavát. Minden reggel el kellene ismételtetnünk: „Mindig álljatok készen arra, hogy megfeleljetek mindenkinek, aki reménységtel felől kérdőre von titeket.” (1Pét 3,15)

Nekünk van miből örömet adnunk a világnak. Mi felelősek vagyunk a világ örömeért. Bernanos mondta: „Ha a fiatalok kihűl, az egész világnak vacog a fogja.” Ha a keresztény öröm megszűnik emelni, az egész világ visszasüllyed régi reménytelenségébe, kétségbeesésébe.

Az emmauszi tanítványok első öröme, első boldogsága: „Boldogok, akik Isten Igéjét hallgatják.” Igen maradjunk még ennél a stációnál. Még sokat kell belőle tanulnunk. Ha meg akarjuk tapasztalni, milyen fejlődésen mentek át a tanítványok, elmélkednünk kell, hosszasan kell stációznunk, mint ahogy ők is lassan ébredtek, melegedtek át, váltak örvendezővé az Isten Igéjétől.

Még sohasem fordult elő velünk?

Még sohasem ismertünk Jézusra a Szavában? „Senki még úgy nem beszélt, mint ez az ember? Szívünk ugye lángolt bennünk...?” Megtértünk -e valaha az Írás olvasásakor?

Öröm forrása az nekünk? Sajnos azt lehetne mondani, hogy ha az öröm a legyőzött szomorúság, akkor az Isten Igéjének hallgatása legyőzött unalom. A katolikusoknak nem ízlik az Írás. Nem ízlelik.

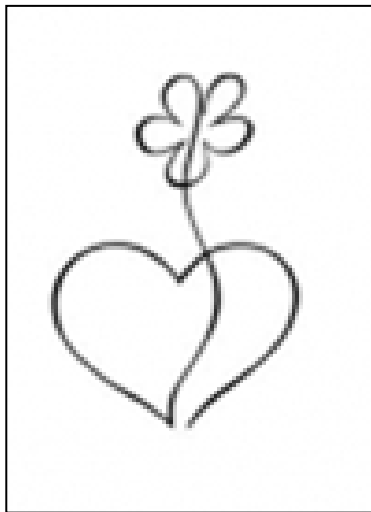
Van egy könyv, melyet híveink nem olvasnak. Van egy a sok között, amit egy katolikus sohasem fog elolvasni. Egy könyv –nem vagyok próféta de megkockáztatok egy jóvendölést – , ti is meghaltok anélkül, hogy elolvastátok volna. És ez a könyv az Evangélium. Könyvtáram valamennyi könyve közül ezt az egyet sohasem kérték kölcsön. Minden más könyvet már kölcsönvettek. Van, amelyiket vissza is hoztak. Hozzám bejáratos fiatalok, afféle mai gyerekek sokszor turkálnak könyveim között, kivessznek egyet-egyet, belelapoznak.

Némelyik meg is kérdez azzal kapcsolatban valamit. De sohasem veszik maguknak a fáradságot, hogy az Evangéliumból valami kis villantást kiemeljenek. Olyan biztosak benne, hogy ebben a könyvben semmi nincs, ami érdekelné őket. Annyi izgalmas című könyv van! Egy-egy barát, jóbarátnő, professzor ajánlására elolvasnak annyi könyvet. De Isten ajánlására nem adnak semmit.

Ne tévesszen meg minket az eladott Bibliák példányszáma. Megmondom hol vannak. A szekrények polcain, használatlanul, biztosíthatlak róla...

A tiéd hol van?

Folytatjuk.

A boldog ember

Monda pedig az ő tanítványainak: Annak okáért mondom néktek, ne aggódalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek; se a ti testetek felől, mibe öltözködjete. Lk 12,22

A mesebeli ország öreg királya megbetegedett. Tudós orvosai nem tudtak segíteni rajta.

- Egyetlen gyógyszer létezik csak ez ellen a kór ellen – közölte a királlyal a legöregebb bölcs. – Ha találnál az országodban egy boldog embert, és annak az ingét magadra öltened, meggyógyulnál...

a király fiai nyomban útra is keltek, bejárták a birodalmat, de igazán boldog emberrel nem találkoztak. Fáradtan, csüggedten, reményt veszve indultak hazafelé.

Útjuk sötét erdőn át vezetett. A fák között pislákoló fényt pillantottak meg. Közelebb érve egy kis kunyhó előtt találták magukat.

- Nem gyönyörű ez az este?! – mondta köszönés helyett a földön ülő férfi. – Olyan boldog vagyok, hogy megélhettem ezt a napot is. Hála legyen Istennek érte...

A királyfiak szíve nagyot dobbant, úgy látszik, mégis találtak egy boldog embert. Elmondták, mi járatban vannak és megkérték, hogy adja nekik az ingét, mert különben meghal az öreg király.

- Szívesen megtenném – mondta a boldog ember -, de ingem nekem még sohasem volt...

Drága Leendő Anyuka!

A CoorDown szervezet megható videója, mely 2014-ben a Down Szindrómások Nemzetközi Napja alkalmából készült, számos díjat nyert. A film célja megmutatni a szülőknek és családoknak, hogy a Down-szindrómás lányok és fiúk csodálatosak, akik boldog életet élhetnek, rengeteg örömet hozva családjaik életébe!

Botrányos döntés született Franciaországban a filmet illetően, melynek értelmében betiltották a videó vetítését azért, mert „zavarhatja azoknak a nőknek a lelkiismeretét, akik jogszerűen eltérő személyes döntést hoztak életükben”. Vagyis sérti azokat, akik az abortusz mellett döntöttek.

<http://www.keresztenyelet.hu/video/5374/>

Lukácsi Vilma

Megmérettünk

Évnek fordulóján, új élet kezdetén, vagy akár olykor „csak úgy” megpróbálhatunk magunkba nézni és ha dolgainkat merjük odatenni az egyetlen Ige világosságára is, megkapjuk azt, amit a lelke mélyén mindenki érez: az igazságot.

Könnyűnek találtatunk.

Lám, a törvény alatt élő régiek is birkóztak a számvetéssel, az ő mérlegük a Törvény volt, a hiányt tételesen akarták fölszámolni, azért a Tórát magyarázták a Talmuddal, a Talmudot a Misnával – de a hiány megmaradt!

Jézus Krisztus, Aki az idők teljességében jött el, megszánta a hiányt súlyozgató, araszolgató embereket, odahívta őket magához, hogy azután együttesen nézzenek szembe a Törvénnyel:

- Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek... - én pedig azt mondom néktek... - és megpúozta a mérleg serpenyőjét! Nemcsak hogy a felebarátodat szeresd, hanem az ellenségedet is! Nemcsak hogy ne paráználkodj tettel, a szemedet se engeddd oda parázna nézésre!

És merte mondani!

Még azt is merte mondani, hogy a törvényből egy jótát vagy pontocskát sem hagyhatunk el betöltetlenül – és szombatnapon, a törvény nyugodalomnapján meggyógyította a betegeket!

A felhördülésre adott válaszát ezzel zárta le: „A törvény betöltése a szeretet!” – Isten a szeretet! Nem azért jöttem, hogy a törvényt eltöröljem, hanem hogy betöltssem!

És Ő betöltötte maradéktalanul. Nem a magyarázókat, a Talmudot, a Misnát, hanem az eredetit, az Istentől adottat. Nem a törvény betűit, hanem a lelkiületét. Ő maga töltötte be, az emberré lett Isten.

Ezzel a hittel már odaállhatunk számvetésünk mérlegére.

Könnyűnek találtatunk! Egymagunkban!

De az Úr Jézus azt is mondta: „Imé, én tiveletek vagyok minden napon a világnak végezetéig!” – Ebbe az ígéretébe belekapaszkodva tudjuk, hogy Ő maga áll mellénk a mérleg serpenyőjére.

Akkor pedig a mérleg nyelve megmozdul és közreáll!

Tózsér Endre *Jézus, a legboldogabb ember*

Ha feltennék magunknak a kérdést, vajon ki volt, vagy jelenleg ki a világ legboldogabb embere, elsősre biztosan nem Jézus jutna eszünkbe. S ha már vallásilag fontos személyiségre kell gondolnunk, akkor is inkább az "örökmosoly" Buddha jöhetne szóba. De vajon mi a helyes válasz a kérdésre?

Ha valaki megpróbál rákeresni e témára a világhálón, azt találja, hogy az ideggyógyászok a francia Matthieu Ricard-t tartják a valaha vizsgált legboldogabb embernek, aki egykor molekuláris genetikusnak tanult, de már több évtizede buddhista szerzetes és a Dalai Láma segítőjeként él. A szenzoros vizsgálatok szerint hosszú meditációs múltja teljesen átalakította az agyát, ő maga pedig szenvedélyesen terjeszti a világban, hogy a meditáció megváltoztatja az ember agyát, és segít abban, hogy megtaláljuk boldogságunkat.

Teljesen egyetértek azzal, hogy a belső harmónia megteremtése, a nagyfokú testi-lelki megelégedettség keresése, a derűs életvitelre való törekvés mindenképpen helyes, az azonban már kérdéses, hogy a valódi, a legigazabb, legvágyottabb emberi boldogság azonos lenne a kiegyensúlyozott életvitellel, az állandósult flow-élménnyel vagy a magunk által megteremtett belső lelki békével és derűvel.

Dorothee Sölle, a nemzetközi hírvé evangélikus teológusnő egyszer ezt a meglepő kijelentést tette: "A Názáreti Jézust tartom a valaha élt legboldogabb embernek." (*Phantasie und Gehorsam, Kreuzverlag, 1968, 63.p.*) Bár nincs lehetőségünk elektródákkal végzett vizsgálatokra, mégis érdemes egy kicsit kutatnunk Jézus boldogságának titkát. Ha jól belegondolunk ugyanis, igaz a kell, hogy legyen Söllének. Újra tudatosíthatjuk, hogy a kereszténység középpontjában nem a szenvedés, nem a fájdalom, nem a szomorú beletörődés, nem a halál, de még csak nem is a kereszt áll, hanem az a Jézus, aki Isten Lelke által vezetve azzal a programmal lépett fel, hogy örömhírt vigyen a szegényeknek, szabadulást hirdessen a foglyoknak, felszabadulást hozzon az elnyomottaknak és meghirdesse az Úr kegyelmének, irgalmának esztendejét (vö. Lk 4,18-19). Az a Jézus áll a középpontban, aki boldognak mondta az ő fellépéséből, tanításából, gyógyító tevékenységéből, Isten országából részesülőket (vö. Lk 6,20-24). Jézus tehát egy örömet hozó, boldoggá tevő ember. Márpedig csak akkor tud az lenni, ha maga is örömben, boldogan élő ember.

JÉZUS BOLDOGSÁGÁNAK FORRÁSA
Jézus boldogsága azonban rejtett boldogság. Ha Jézusra gondolunk, általában nem mosolygónak, nem vidámnak, nem örömtelnek képzeljük. Komolyan, sőt ünnepi szónoknak tartjuk, talán mert fontos, sőt

életbevágó igazságokat akart közölni. Ha valaki komolyan együtt érez a szenvedőkkel, egy örvendő ember meglehetősen komolytalannak, felszínesnek tűnik. S pláne nehéz egy "boldog Jézust" magunk elé képzelni, ha arra gondolunk, micsoda kegyetlen halál várt rá.

Jézus rejtett örömről viszont kifejezetten szól János evangéliuma. Vajon mikre vonatkozott Jézusnak ez a kijelentése: "Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek is, és teljes legyen az örömötök" (Jn 15,11). Íme, *ezekekről* van szó: "Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben. Ha teljesítitek parancsaimat, megmaradtok szeretetemben, amint én is megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok szeretetemben" (Jn 15,9-10). Jézus örömeinek a forrása tehát a szeretet megtapasztalása. Jézus szeretve érzi magát. Minden embernek (és Jézus valóban ember!) egyedül a szeretet megtapasztalása az, ami valóban segít növekedni, fejlődni. Csak akkor tudunk növekedni (emberségben), ha szeretve

érezzük magunkat. Nem ugyanazt jelenti, hogy általánosságban halljuk, hogy Isten szeret minket, vagy ha személyesen érezzük is ezt a szeretetet. A szinoptikus evangéliumok is mind leírják, hogy Jézus azt érezte: Isten úgy szereti őt, mint apa a legkedvesebb fiát (ő a szeretett fiú, az *agapétosz*). János evangélista az Atya Fia iránti szeretetét teszi evangéliuma alapmotívumának. "Az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amit tesz" (Jn 5,20). "Ezért az Atya szeret engem..." (Jn 10,17) "Ahogyan az Atya szeretett engem, úgy szerettelek én is titeket" (Jn 15,9). Jézus örömeinek legmélyebb forrása tehát Isten atyáságának egyre erősebb felfedezése és megtapasztalása.

MI NEM JÉZUS ÖRÖME?

Ez az öröm nem olyasmi, amire az ember saját jogaként törekedve tesz szert, miként erre az USA Függetlenségi Nyilatkozatának híres sorai utalnak: "Magától értetődőnek tartjuk azokat az igazságokat, hogy minden ember egyenlőnek teremtett; Teremtője az embert olyan elidegeníthetetlen jogokkal ruházta fel, mint a jog élethez és a szabadsághoz, valamint a jog a boldogságra való törekvéshez." Valóban minden embert megilletnek ezek a jogok, Jézus boldogsága azonban nem olyasmi, amit saját erőfeszítésével ér el, hanem egy *talált*, ajándékként felfedezett boldogság. Ahogyan az ember nem önmaga alkotja meg szüleit, hanem egyszerűen ott találja őket.

De Jézus öröme nem is egy lelki állapotot, nem egy testi-lelki derűs megelégedettsé-

get, kiegyensúlyozottságot jelent, amelyet el lehetne tanulni tőle, vagy sok meditációval el lehetne érni. Jézus öröme nem elérhető, nem tanítható öröm. Csak kérni lehet, imádságban.

AZ ATYASÁG MINT A BIZTONSÁG FELFEDEZÉSE

Isten atyáságának felfedezése azért lehet az öröm végső forrása, mert azt fedezi fel benne az ember, hogy az Atyát lehetetlen elveszíteni. Ha tudom azt, hogy maga Isten az, aki szeret engem, akkor azt is tudom, hogy bármi történjen is velem az életben, mindig van valaki, aki sose távolodik el tőlem, aki mindig velem, mellettem van, azon egyszerű oknál fogva, hogy ő az Atya. Ha Isten Atya, akkor ez azt jelenti, hogy elveszíthetetlen. Ez pedig egy hatalmas felszabadító tapasztalat. Aki ezt átéli, nem fél attól, hogy bármit is elveszíthet, bátran pazarolhatja szeretetét minden emberre, bátran odaadhatja életét is szeretetből másokért. Jézus nyugodt boldogságának épp ez a titka: az emberek közül ő kapcsolódott a lehető legszorosabb módon Istenhez, neki volt a leg-tökéletesebb, legbensőségesebb apa-fiú kapcsolata Istennel, s ezért lehetett a világ legszabadabb, legfantáziadúsabb, legsugárzóbb embere is. Az evangéliumok úgy állítják elének Jézust, mint aki valóban aggódásmentes, akiben nem jut uralomra az emberi örömet egészen aláásni, megmérgezni képes aggódás. A Galileai-tó háborgó hullámai között is, Isten oltalmazó szeretetének biztonságában nyugodtan alszik a bárkában. A haláltól rettegő tanítványoknak pedig szemrehányást tesz: "Hol a hitetek?" (vö. Lk 8,22-25). Az Atya elveszítetlensége Jézus számára nem egy pusztán teológiai igazság, hanem egy személyesen megtapasztalt, átélt valóság. De Jézus nemcsak ennek van tudatában, hanem az a rendíthetetlen hit is eltölti, hogy ő maga sem veszt el. Isten, az ő Atyja midig kiáll mellette, nem engedi, hogy élete a halál martaléka legyen, hogy küldetése kudarcba fúljon.

AZ ÖNMEGVALÓSÍTÁSON TÚL

Jézus boldogságának az is fontos alapja, hogy létének középpontja rajta kívül van. Jézus egészen a helyén van, egészen önmaga, egészen jól érzi magát a bőrében, épp azért, mert mindent ajándékként fogad, és amiye van, mindent tovább ajándékozik. Egészen az Atyáért és az emberekért él, életét egészen Isten országának szolgálatába állítja. Nem magát, hanem az Atya irgalmát hirdeti, csodatevő képességét sohasem a maga érdekében használja, hanem csak a szenvedők, a rászorultak megsegítésére, a halál elől nem menekül el, nem menti a bőrét, s bár fogalma sincs, hogyan fog megvalósulni az Atya által reá bízott küldetés, feltétlenül bizalommal hagyatkozik Atyjára. Jézus teljesen azonosul az Atya által rábízott - s a Lélek vezetésével nap mint nap felismert - küldetésével, s ezáltal egy önmagát megvalósító embernek tarthatjuk. Egyik tanulmányában Abraham Maslow - az ún. szükségletpiramist kidolgozó amerikai pszichológus - azt írja:

"Az önmagukat megvalósító személyek rendelkeznek azzal a csodálatos képességgel, hogy frissen, romlatlanul, naivan, őszinte rácsodálkozással, emelkedetten, sőt extázisban képesek élvezni az élet alapvető örömeit, noha ugyanezek az élmények másoknak haloványak, esetleg unalmasnak tűnhetnek." (Motivation and Personality, Harper, 1954, 214. p.) Gondoljunk csak arra, milyen csodálattal beszél Jézus az ég madarairól, a mezők liliomairól, és az ember haja szálát is számon tartó, az emberről egyetlen pillanatra sem megfélelmező Istenről. (vö. Mt 6,25-34; 10,29-31) Maslow, mint tudjuk, kidolgozta az említett szükségletpiramist, amelyben az "önmegvalósítást" a legmagasabb szintű emberi élményként határozta meg, tehát az igazi boldogságot még nem éri el az ember a legalapvetőbb, ún. hiányszükségeinek kielégítésével. Azt azonban már kevesen tudják, hogy élete utolsó éveiben Maslow felülvizsgálta elméletét, és elismerte, hogy a legmagasabb szintű élmény nem az "önmegvalósítás", hanem "önmagunk meghaladása", vagyis az, hogy az ember saját magánál nagyobb cél elérése érdekében éljen. (vö. A lét pszichológiája felé, Ursus Libris, 2003, 46. p.) Jézusnál ezt világosan látjuk: nincs más célja, mint Isten országának szolgálatában állni, Isten szereteturalmának megvalósulásában dolgozni, saját istenkapcsolatába másokat is bevonni, magként elhalni, s így sok termést hozni, vagyis másoknak életet adni, annak árán is, ha saját életét fel kell áldoznia.

INKLUZÍV BOLDOGSÁG

Világosan látszik az evangéliumból: Jézus boldogságához annak tudása is hozzátartozik, hogy az a szeretet, amely az Atyától feléje árad, az nem egyedül neki szól. Azon volt hogy ezt a szeretetet másokkal is megéreztesse, másoknak is továbbadja. Ezért fordult a legnagyobb szeretetszükségben szenvedőkhöz, a szegényekhez, a bűnösökhöz, a prostituáltakhoz, az adószedőkhöz, a betegekhez (akiket Istentől megvertnek tartottak)... Ezért tanított mindenki arra, hogy ők is mindennapi kenyérként táplálkozzanak az Atya szeretetéből. Az Atya olyan, mint a tékozló fiát szüntelenül hazaváró apa, aki mindnyájunk elébe szalad, mindnyájunkat megölel és összevissza csókol. Jézusnak is igénye volt, hogy nap mint nap párbeszédet folytasson az Atyával, hogy érezze az Ő szeretetét, hogy folyamatosan segítséget, lélekintítást, örömet és megerősítést kapjon. Jézus nem volt a társadalmi élet problémáiról tudomást nem vevő, az emberi együttéléstől elvonuló, a meditációt előtérbe állító, szinte nem is e világon élő ember. Jézus két lábbal a földön élt, az emberek minden fájdalmában, nyomorában, drámájában osztozott. Nem kerülte ki az élet nehézségeit. Talán épp ezért volt hiteles az a mély öröm és boldogság, amely betöltötte.

Azt látjuk Jézus életéből, hogy a valódi boldogságot nem szerezhetjük meg, nem érhetjük el közvetlenül a magunk erejéből, hanem csakis közvetve, mégpedig úgy, hogy ajándékba kapjuk: "Keressétek először Isten országát és annak igazságát, mindezt pedig majd megkapjátok hozzá" (Mt 6,33)

Jézus boldogsága rejtett, de kutatni érdemes boldogság, melyet egyedül úgy érezhetünk meg és sajátíthatunk el, ha fel merjük venni azt a gyermeki léthelyzetet, amely Jézust a legszeretőbb Apával, a mennyei Atyával összekötötte.

Don Quijote álma

Egy ritka világos pillanatában Don Quijote így szólt a szolgájához:

-Kedves Barátom, Sancho Panza! Hűséges társam voltál mostanáig. Am éjjel furcsa álmot láttam. Téged láttalak álmomban. Fegyverhordozó voltál, de nem mellettem, hanem egy ifjú, daliás vitéz oldalán. Gazdag volt és diadalmas, erős karja könnyedén emelte a dárdát. Amikor hatalmas kardját meglóbálta feje felett, mindenki hódolattal és tisztelettel húzódtott vissza. Te pedig ott lovagoltál mellette, az ő fehér paripája mellett, de nem ám suta számaron, hanem gyönyörű fekete lovon. Bizony barátom, boldognak láttalak. Dicsőséges csaták után, gazdagon és elégedetten jártatok az utat. Jókedvű voltál és elégedett. Vidáman neveltél, fecsegtél, csak úgy dőltek belőled a közmondások.

-Ó, drága gazdám! Hiszen nálam közmondásokkal mindig teli a szakajtó.

- Bárcsak pénzzel lenne tele! Örültem az álomnak, hogy gazdag vagy és boldog. El kellene mened, hogy megkeresd azt az ifjú vitézt.

- Kedves jó gazdám! Kérlek, ne küldj el! Mihez kezdenék nélküled? Hogy is lehetnék boldog más oldalán?! El se tudom képzelni. Mi úgy összeillünk, mint a gomba tönkje és kalapja. Együtt jártuk eddig az utakat, végigküzdöttünk száz meg száz vad csatát, ha elestél, felvetelek, ha megsérültél, ápoltalak, csüggedésben bátorítottalak. Együtt küzdöttünk a gonosz óriással is...

- Amely csak egy ócska szélmalom volt! Épp te figyelmeztettél. Mindegy az! Sok szemé van a pókának, mégis rosszul lát. Nem számít, hogy óriás vagy szélmalom, derekasán megküzdöttél vele, annyi szent! Hidd el kedves gazdám, az a fontos, hogy nem hátráltál, csak az számít, hogy harcoltál vele. Mindig mondom: jobb egy víg lakoma, mint egy teli has.

- Bizony, neked se lakoma, se teli has nem jutott mellettem.

- Azért enivaló mindig akadt, s ha az emberek nem adtak, Istentől kaptunk datolyát, vadfüget. Ahogy mondani szokták: akinek semmije sincs, minde- ne megvan.

- Ugyan, számárság! Hát a jutalom? Hírnév? Dicsőség? Gazdagság? Vagy talán nem azért indultál útnak? Mesés kincset ígértél a feleségednek. Meg is érdemelnéd! Az álombeli lovaghoz kellett volna szegődnöd, nem egy ilyen ágrólszakadt vén bolondhoz, mint én.

- Ne mondj ilyet, jó uram! Hol az a lovag? Nem ő hívott? Te voltál az, kedves gazdám, aki eljött hozzám, és így szólt: "Sancho, indulok. Jössz-e velem kalandozni?" S én azt kiáltottam: " Itt vagyok, jó uram! " Nem ígértél vagyont, gazdagságot, jól emlékszem. Csak hívtál, mert szükségem volt rám. S én ezért jöttem. Hiszen szükségem szüli a segítőt. Majd akkor küldj el, ha már nem lesz rám szükség!

Bizony, nehezen boldogulnék nélküled.

- Nohát, azért mondom mindig: inkább örüljünk a vannak, mintsem hogy a nincsen keseregjünk! Tudtam én, hogy nélkülözni fogunk, tudtam, hogy nem vár pénz vagy jutalom.

-Tudtad??

- Tudtam bizony, csak jólesett hinni, olyan szépen mondtad: " Kardom dicsőséget hoz, legyőzöm a Nagy Varráslót, és híriünk bejárja az egész világot!" Bár, ha meggondolom, hogy valaki leírná a mi vidám és furcsa kalandjainkat, egész regény kerekedne belőle. Mindenki olvassná, és századok múltán is emlékeznének ránk.

- Ezért harcoljak tán? Ez olyan fontos, hogy kalandot keressek miatta?

- Nem kell kalandot keresni, megtalál az minket! Elég, ha megyünk az utunkon és máris szembejön, mint molnárnál az egér.

- Mi hát a dolgunk szerinted? Mondd meg végre, Sancho!

- Csak az, ami eddig. Te harcolsz, én felsegítlek. Megvívz a gonoszokkal, aztán ápollak, továbbmegyünk, harcolsz, s a többi..." Minden évben arasd le a búzát!", ahogy mifelénk mondják. A föld se kérdi: "minek teremjek, ha úgysis lekaszálják?" Ne tekintsünk hát olyan messzi távolba: lesz-e hírnév, gazdagság! Elég, ha azt nézzük, a mai harcot hogyan vívjuk meg, a napi feladatot miként végezzük el. Ma a mait, s holnap majd a holnapit. A te dolgod, hogy kivívd az erényt, és megvédd a gyámoltalant. Én pedig viszem a kardot és a lándzsát, bekötöm a sebed, és követlek mindenhová. S ha neked kell egy jó fegyverhordozó, hát nekem épp ilyen gazda kell, akit ápolhatok, szolgálhatok, akit követhetek. Aki kalandba visz.

-Akkor hát előre, Sancho, új kalandra fel!

-Ez az, jó gazdám! Éljen!!!

Szerző: Hozé

Kollár Magdolna:

Isten színe előtt édesanyaként Felelőség

Mielőtt anya lettem, tanárként dolgoztam. Furcsa érzés fiatal, kezdő tanárként szülői értekezletet tartani. Akik velem szemben ültek, már sok éve szülők voltak, én még nem. Képzettségem alapján beszéltem, adtam tanácsot. Éreztem azonban, hogy ők sokkal többet tudnak a gyermekekről, mint én. Tudtam, hogy diákjaimért bizonyos mértékben felelős vagyok. Igyekeztem ennek megfelelni, elképzeléseimet valóra váltani, hogy tiszta legyen a lelkiismeretem.

Miután megszületett az első gyermekem, szívem mélyéig megdöbbenett, korábban milyen keveset tudtam a gyermekért való felelőségről. Túl egyszerűnek képzeltem? Nem, ez nem igaz. Azelőtt is igyekeztem komolyan venni, hogy a nevelés személyre szóló, kell hozzá töprengés, tanulás, megértés, odafigyelés. Mégis azt mondom: korábbi képem a felelőség fogalmáról igen felületes volt. Amit anyaként átéltem, mély, felrázó élmény.

Az embert az teszi felnőtté, az teszi önállóvá, hogy maga dönt. Előtte a választás lehetősége, szabadon dönthet. A szabadság ajándékának viszont fontos következménye, hogy a tetteiért felelősséggel tartozik.

A Biblia is így tanítja: Aki vétkezett, az hal meg (...), az igaznak az igazsága, a bűnösnek meg a bűne számít" (Ez 18,20). "Ne mondd: "A bűnöm az Úrtól származik", mert ő nem hoz létre semmit, amit gyűlöl" (Sir 15,11). Ezt a felelőséget kérték számon a próféták a királyoktól, Sámuel Saultól, Nátán Dávidtól.

Aki felelősnek érzi magát tetteiért, az képes belátni, hogy bűnt követett el, amiért bűnbánattal tartozik. Ha rosszul döntöttem, az bűn. Személyes tettem, ezért nekem kell jóvá tennem. Nekem kell megbánnom. A felelőség tehát Istenhez vezető út: folytonos bukásainkban ez mutatja az irányt vissza, Istenhez.

Aki felelősnek érzi magát, az tudja helyesen értékelni az emberi ész adományát. Ha felelős vagyok tetteimért, akkor érdemes gondolkodnom, hogy mit is kell csinálnom. Minek mi lehet a következménye. Érdemes tanulnom, hogy egyre jobban tudjam előre elképzelni a dolgokat. Érdemes tanácsot kérnem másoktól. Felelős vagyok tetteimért, ezért értelmes, gondolkodó emberként kell élnem. Nem hivatkozhatok másra, a tettet én követtem el. A felelőség fogalma vezeti el az embert a tudatos, átgondolt döntésig.

Aki felelősnek érzi magát, annak folyton folyvást szembeszűlnie kell önmagával. Vissza kell tekintenie, és mérlegelnie, tettet, jó volt-e vagy rossz, hol követett el hibát, mit mulasztott el. Ez a lelkiismeretvizsgálat. Itt is a felelőség fogalma az irányt adó: ez vezet az éber lelkiismeret, s ezáltal a fogékony lelki élet felé.

Az édesanya felelős a gyermekéért. Hiszen a gyermek gyenge, ügyetlen, támaszra szorul. Keveset tud a világról. Az édesanyának kell pótolnia a hiányt. Nélküle a gyermek nem boldogul. Ez még az állatvilágban is így van.

Az ember felelősége azonban több ennél. Több, hiszen a gyermek nemcsak életben akar maradni, de Istennek terve van vele. Isten egy család oltalmába helyezte őt, a szülők gondjaira bízta, hogy az ő segítségükkel találjon rá Isten felé vezető útjára. A gyermek, aki a világra születik, még befejezetlen lény. Ahhoz, hogy Isten műve teljessé váljon benne, növekednie kell "bölcességben, korban és kedvességben Isten és az emberek előtt" (Lk 2,52). Ezen növekedés érdekében bízta Isten a gyermeket a szülőkre. A szülőknél tehát Istenből kapott

feladatukat kell látniuk abban, hogy gyermeküknek szilárd nevelést adjanak. Isten bízta rájuk a gyermeket: felelősek érte.

A lelkiismeretes szülő nem akar kitérni felelősége elől. Igyekszik beletanulni a helyes nevelés tudományába. Elolvass néhány szakkönyvet, elbeszélget tapasztaltabb szülőkkel, tanácsot kér másoktól. Elgondolkozik azon, mit miért szeretne nyújtani a gyermekének. A lelkiismeretes szülő gondolkodó és változtatásra nyitott ember.

Egyesek menekülnek a komoly felelősségvállalás elől. Hamis dolgokkal altatják el lelkiismeretüket. Készek áldozatot hozni, hogy gyermeküknek minél kényelmesebb legyen az élete, hogy minél több lehetőséget adjanak érvényesülésének. Ilyen menekülés, amikor az anyagiakkal próbálják pótolni a szeretet más formáit. Mikor az iskolaválasztásra, a képzés, a különórák ésszerű és optimális kiválasztására megy el energiájuk.

Mások viszont, akik annyira súlyosnak érzik felelőségüket, hogy túlzott aggodással veszik körül a gyermeket. Hogy ne történjen semmiféle baj, inkább szűk korlátok közé kényszerítik. A gyermek ebből előbb-utóbb menekülni fog, és könnyen félresiklik az élete. A felelőséggel helyesen élni nem könnyű dolog. Komoly feladat és sok-sok gondolkodásra szólítja fel az embert.

Ez a felelőség fogalom, amit korábban elképzeltem. Feladatot kaptam, ennek meg kell felelnem. Ennek érdekében rendszeres lelkiismeretvizsgálatot kell végezni, igyekezni emberként bölcsebbé válni. Felelőség - számonkérés - kötelesség. Ezek kapcsolódtak össze bennem. Mindez igaz, és ezt valóban komolyan is kell vennem. De az anyaként átélt felelőségnek más tartalma is van.

Egy gyermek érkezésével, sőt már a másállapot idején fölbred az édesanyában az őszönös érzés: most már nem tehetek akármit. Ez a teremtmény rám van bízva. Gondoskodnom kell róla, rá kell figyelnem, sőt: ki kell állnom, küzdenem kell érte. Egy anya szívébe igen mélyen beleírta ezt a természetet. Még ha egy ideig másra is bízta gyermekét, akkor is gondol rá, fontos neki, hogy gyermeke él, jól van, és vár rá. Tudja, hogy vigyáznia kell magára - amennyire ez lehetséges -, hisz valakinek szüksége van rá, hisz felelős a gyermekért, aki várja.

E felelőség ár nem úgy jelenik meg, mint egy számonkérés, ami előtt meg kell felelnem. Ez a felelőség sokkal inkább egy elszakíthatatlan kapcsolat. Most nem pusztán emberi tettemért vagyok felelős. Hanem egy másik emberért, aki önálló, szabad lény. Ez nem egy józan, racionális döntés. Nem teszik föl nekem a kérdést: kezességet vállalok-e érte. Egy új kapcsolat jön létre. Sőt, azt is mondhatom: egy új kapcsolat-háromszög: Isten, gyermek és közöttem.

Ha ezentúl leülök Istennel beszélgetni, mindketten - Isten is, én is - tudjuk, nemcsak rólunk van szó, hanem a gyermekről is. Néha Isten kérdez. A Teremtés könyve elején Káint kérdőre vonta: "Hol van a testvéred, Ábel?" Ő pedig válaszolt: "Nem tudom; talán őrzője vagyok testvéremnek?" (Ter 4,9) Káin letagadta felelőségét testvéreért. Mióta anya vagyok, Isten felteszi nekem a kérdést: és a gyermekekkel mi van? Róluk is beszéljünk! - Mit válaszoljak?

Néha megosztom vele örömemet, és köszönetet mondok gyermekeimért. Gyakran aggódó szívvel kérem, áldja meg és segítse meg őket, hiszen nehézségekkel küzdenek. Olykor úgy járok, mint Péter apostol Tibériás tavánál. Miután válaszolok, Isten újból megkérdez, harmadszor is. És én végül csak ennyit tudok mondani: "Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek téged" (Jn 21,17). Azt is tudod, hogy igyekszem, és azt is tudod, hogy milyen gyöngye vagyok. Tudod, milyen nehéz jó édesanyának lenni.

Ez a felelősség már nem pusztán feladat. Ez a felelősség új istenkapcsolat. Ha a gyermek bajban van, azért szedem össze minden emberi erőmet, és azért kezdek imádkozni, mert szeretem őt. Ilyenkor meg sem várom, hogy Isten kérdezzen. Gondolatban szinte magam előtt tolom a gyermeket, a tenyereimen emelem Isten felé: Uram őt áldd meg, őt vedd oltalmadba, őt segítsd meg! Én most csak egy követ vagyok közte és közötted. A gyermeket képviselem előtted.

Ennek a felelősségvállalásnak nem a számonkérés az alapja, hanem az, hogy szeretem a gyermekemet. nincs bennem félelem, hogy jaj, mi lesz a büntetésem, ha esetleg baj történik. Hajt a vágy, szeretnék tenni valamit érte. Nem azért, mert később számon kérik tetteimet, és viselnem kell a következményüket. Hanem mert annyira szeretem Istent és a gyermekemet, hogy mi hárman egy igazi szeretet-háromszögben kapcsolódunk már össze - örökre. Ennek a felelősségnek nem a szabadság a gyökere, hogy választhatok a jó és a rossz között. Hanem a céltudatos, küldetéssel bíró ember szabadsága. Követ vagyok, mindkettőjük iránti szeretetből hordozom a gyermeket Isten felé, képviselem Istent a gyermek felé, és az ő kapcsolatuk is áldás számomra.

És most hadd tegyem föl ezt a kérdést: teher-e a felelősség? Kereszt-e a felelősségvállalás?

Igen, a felelősségvállalás nem könnyű. Mert ez az új kapcsolat szétszakíthatatlan. Akkor is magammal kell hordoznom, amikor terhemre van. Akár azért, mert én vagyok fáradt hozzá, akár azért, mert megoldhatatlannak látszó problémák elé állít. Sokszor üdítő látvány nekem a gyermektelen, sőt nem házasság emberek könnyedsége.

De minden nehézsége ellenére anyaságom rengeteg örömet hoz. A legnagyobb ajándékot ez jelenti: értékesebb lettem. Teljesebb lettem. Gazdagabb lettem. Megnőtt a felelősségem, ezért megnőtt a jelentőségem a világban.

Isten "megmért a mérlegen és könnyűnek talált" (Dán 5,27) - így fordítja le Dániel próféta Isten ujjának írását a falon, azaz Isten üzenetét Baltazár király számára. A felelősségvállalás az, ami által mások életét is a magaméhoz kapcsolhatom. Ami által a másik ember terhét is hordozom, ahogy erre Szent Pál apostol szólít fel. (Gal 6,2) S ha Isten engem nem fog könnyűnek találni, az azért lehet, mert mikor engem mérlegre tesz, magammal viszem a mérlegre gyermekemet, ezt a hármas (gyermek-Isten-anyja) kapcsolatot, felelősségemet. Értékesebb lett az életem, mert egy új kapcsolat indult el bennem. Mert még egy istenkapcsolat része vagyok. Ezek nélkül üresebb lennék.

E háromszög szerű kapcsolat felső csúcsa Isten, alapján állunk mi: a gyermekem és én. Emberi, jogi szempontból nem ezt nevezik felelősségnek. Azt, mikor felül van a szülő, alatta a gyermek. A szülőnek a gyermek érdekében is kell tevékenykednie, és a gyermek helyett kell vállalnia tettei súlyát. Istennél azonban nem így van. Hanem valahogy így: Istennel való kapcsolatomban új távlat nyílt. A személyes Isten - ember kapcsolatomban Isten van fent, én lent. Mostantól fogva pedig nem egyedül állok lent. A kapcsolat kiszélesedik, kinyílik, tartalmasabb lesz. Nem a súlya lesz nagyobb, hanem a lehetősége. Ez új szempontokat jelent, új értékeket hoz a felszínre, új küldetést ad. Sőt: egy új utat nyit Isten és én között. Ha már magam annyira kiábrándult vagyok, a gyermek érdekében mégis elkezdek imádkozni. Mégis megpróbálok azokat az áldó szavakat. Ha már igen bűnösnek és méltatlannak érzem magam, a gyermekre hivatkozva én is kérhetem az áldást: Uram, nézd őt, az ártatlan gyermeket! Rá való tekintettel segíts meg engem! Vagy mikor már emberi erővel nem tudok segíteni a gyermeknek, kérhetem Isten különleges kegyelmét a számára. Nem egyedül kell viselnem a felelősség súlyát, Isten részt vállal ebből. Nem egyedül tőlem függ sok minden, Isten aktívan bekapcsolódik életünkbe. Támogat engem. Nem helyettem dolgozik,

hanem velem, értem. Ez a felelősség élmény. Új kapcsolat Isten és én között.

Arról sem szabad ugyanakkor elfeledkezni, hogy az új istenkapcsolat nemcsak hozzám kötődik. Megelőzte ezt a házasságkötésünk. A férjem is életem és világom leszakíthatatlan része lett, és kettőnk közös feladata, közös felelőssége a gyermekünk. Ezért a gyermekkel alkotott háromszög szerű kapcsolatban ő is ott áll velem az alap egyik csúcsán.

Mikor mindezekkel szembesültem, sok-sok további kérdés vetődött föl bennem. S hogyan állunk a világban való felelősségünkkel? A többi emberrel való felelősségünkkel? A barátokkal? Hordozhatjuk-e őket így? S egyáltalán: hány gyermekért tudok felelősséget vállalni? Vannak-e erre képességbeli korlátaim? Akár időben, akár energiában? Ha az imádságom, Istennel való beszélgetésem része a felelősségem, mi van akkor, ha kevés az időm, hogy gyermekeimet, házastársamat, barátaimat mind-mind az Úr elé vigyem? És mi marad akkor a személyes, Istenről és rólam szóló imádságra?...

Keveset tudok még mindezekről. A válaszokért még sokat kell imádkoznom. De érzem, hogy van felelősségem a világban. Felelősségem a természetért, az ország sorsáért, a közvetlen környezetemért. Felelősségem azért, hogy minél több embernek igazi otthona legyen ez a világ. Tudom, hogy ez is része kell legyen Istennel való kapcsolatomnak. Nem véletlen, hogy a szentmisében rendszeresen fölhangzik ilyen kérés a hívek könyörgésében.

Felelős vagyok a körülöttem élő emberekért. A családom, a rokonságom után különösen a barátaimért. A róka ezt mondja a kis hercegnek: "Te egyszer, s mindenkorra felelős lettél azért, amit megszéledítettél." (Saint-Exupéry: A kis herceg) Tehát embertársaimat is hordoznom kell, s ők is kitágítják Istennel való kapcsolatomat.

És végül még valami. A felelősség nem tudatbeli lekööttség. Nem azt jelenti, hogy gondolataimnak mindig ott kell járniuk a gyermek körül. Az anya akár dolgozik, akár gondolkozik, akár szórakozik, akár imádkozik, magával viszi bensejében gyermekét. Nem azért, hogy rá gondol. Hanem a kettőjük közt fennálló különleges kapcsolattal. Nem kell, hogy mindez leterhelje és bénítsa a gondolkodásban, a tervezésben, az életben.

Igy van ez a többi ember felé is. A felelősség nem jelent föltétlenül terhet. Nem föltétlenül visszahúz. Nyithat új kapcsolatokat, új lehetőségeket. Gazdagíthat és teljesebbé tehet.

Az anyaságról gondolkodom. Az anyaságról, amely új tartalmat hoz egy nő életébe. Amely sok-sok új élménnyel tesz gazdagabbá. Az anyaság élményei elgondolkoztatnak, formálnak, és mások felé is értékesebbé tehetnek. Hiszen ha az ember értéket talál maga előtt vagy akár magában, akkor mindenki, akivel érintkezik, már ebből a teljesebb gazdagságból részesülhet. Az újra fölfedezett titkok által - gazdagodhatok én, gazdagodhat a gyermekem, és ha helyesen használom, mindenki felé szóló ajándék lehet.

Emmanuelle nővér:

Jövendő életem

Látom jövendő életemet az örökkévalóságban.

Látom jövendő életemet a szépségben.

Látom jövendő életemet a jóságban.

Látom jövendő életemet az igazságban.

Látom jövendő életemet az igazságosságban.

Látom jövendő életemet a szent-szent-szent Úrral való szeretetben!

Ez az a csodálatos végcél, amely felé mindannyian haladunk.

Kilencvenkilenc évesen minden lélegzetvételem közelebb visz hozzám.

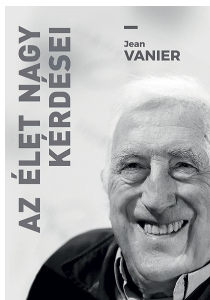
OLVASÓKÖRÜNK AZ OLVASÓ SZEMÉVEL

A második évet zárjuk az olvasókörrrel. Bokros teendőim, főleg szelle-
mi, idegi fáradtságom mellett két programnak mindig, illetve szinte
mindig helyet adok az életemben: a favorit a felnőtt katekézis, és a
„szinte mindig”, az az olvasókör. (Azért csak szinte, mert ha jól em-
lékszem, idén a januárít kihagytam valami miatt.) Mindkettő feltölt, az
olvasókörös még pihentet is.

Van egy rituáléja, ami zaklatott életünkben (az Istennel való találko-
zásokhoz hasonlóan) biztosságot ad, megnyugtat, kisimítja az idegei-
met, elringatja a lelkemet. Olyan közösségben lenni, ahol az ember
úgy tanulhat, épülhet, hogy ez nem megterhelő, nem unalmas, sőt, szór-
akoztató: különös kegy. Nagyon ritka manapság, a baráti, ismerősi,
munkatársi köreim sem ilyenek. És amit itt, az olvasókörös testvéreim
körében magába építhet az ember, az nem olyan tudás, amire vagy
szüksége lesz az életében, vagy nem – még csak elvétve sem bizonyul
utólag feleslegesnek. Hiszen az életről szól, ráadásul a Krisztusban
való életről.

De nem arra kell gondolnunk, hogy élénk rajzolódik valami elérhetet-
len, magasra tett mérce, amit úgyse érhetünk el, és ettől eleve rosszul
érezzük magunkat, hanem tapasztalhatjuk, hogy mindannyian (azok is,
akikről a könyvek szólnak, legyenek civilek, papok,
szinte szentek, szentek) kicsinyek vagyunk, önma-
gunkban erőtlenekek, sokat hibázunk, újra és újra köve-
tünk el bűnöket – de minden alkalommal van újrakez-
dés, és tetteik ellenére sem csökken az Úr Jézus sze-
retete irányunkba. És ez felfoghatatlanul JÓ!
Szükségem van erre a közösségre. Hála érte!

Fiumei Éva

Decemberi könyvünk

Döbrentey Ildikó

Hálaadás

Uram, hálát adni jöttünk Hozzád
az elmúlt év minden kegyelméért.
Uram, mindig, talán egész eddigi életemben
készültem valamire,
s az elmúlt évben már nemcsak tanultam,
de gyakoroltam is – az öregségemet.

Gyakoroltam, hogy egyszer-kétszer
helyben maradjak, ha indulni szeretnék,
néha-néha állva maradjak, ha leguggolni sze-
retnék,
olykor-olykor csöndben maradjak, ha szólni
szeretnék,
hébe-hóba mosolyogjak, ha könnyezni szeret-
nék.

Uram, mindezt én tanultam valakiktől,
az előttem élt kedves öregeimtől.
Most megköszönöm Neked
szüleimet, nagyszüleimet, dédszüleimet,
kedves rokonaimat, barátaimat,
akik már Nálad vannak,
s mégis itt időznek örökre velünk.

Uram, adj erőt az előttünk álló esztendő
minden öröméhez és keservéhez!
Add, hogy egy év múlva
méltósággal zárhassuk majd
azt az évet is.

Légy velünk, Uram:
korosodó emberekkel, fiata-
labbakkal,
gyermekkel, öregekkel!
Légy velünk, mert csakis
így teljes az életünk!
Amen.

Egy újabb esztendő továszallt

... a 2016-os esztendőt boldogan,
élményekkel telve zárhatja az Ifjúsági
énekkar, úgy gondolom. Szorgalmas pró-
bákra járással fel tudunk készülni minden
hónap harmadik vasárnapjára, ahol éne-
künkkel dicsérhettük az Urat.

Ezen kívül idén, egy felejthetetlen
élményben lehetett részünk. Elutazhattunk
Újudvarra, ahol egy hangstúdióban rögzít-
hettünk tábori-illetve saját lemezemre da-
lokat. Hálás köszönet a Jóistennek és Ló-
ránt atyának!

Legalább ilyen évet, ha nem job-
bat kívánok!

Lacza Attila
kórus-vezető

Íme a 15 perces geszte- nyetorta! Egy sütés nélküli álm...

Kezdők sem sülnék fel vele!

Hozzávalók:

2 csomag gesztenyemassza
25 dkg háztartási keksz (a legjobb a
házi keksz)
13 dkg vaj
1 narancs leve

5 cl rum

igény szerint baracklekvár

meggybefőtt leve

A habtetőhöz:

3 tojásfehérje
6 dkg nyírfacukor

Elkészítés:

A háztartási kekszet ledarálod, majd
az olvasztott vajjal egy műanyag ke-
verőtálban összekevered. Az így ka-
pott masszát egy magas peremű torta-
forma aljára nyomkodod, majd kis
időre hűtőbe teszed. Megjegyzés: ha
száraznak érzed a masszát, szükség
szerint néhány kanál baracklekvárral
(akár főtt kávéval) omlós tészta ke-

ménységüre gyúrd. (Van aki kakaó-
port is tesz hozzá.)

Közben a két gesztenyemasszát
krumplinyomón átnyomod, vagy res-
zelő nagyobb lyukán lereszeled, hoz-
záadod a rumot, hozzáfacsarod a na-
rancs levét. Ha nem elég krémes, ak-
kor meggybefőtt levével is lágyítha-
tod, majd a megkeményedett torta
alapra helyezed, azon egyenletesen
elsimítod.

A tojásfehérjét a cukorral kemény
habbá vered, majd a gesztenyeréteg
tetejére simítod. A sütő grillező funk-
cióján addig sütöd, amíg halvány szí-
nű lesz – körülbelül 1-2 perc, vigyázz,
mert könnyen elég. Jó étvágyat!

Nicole (Timóteus Kör)

Egy csepp közélet

Az üzlet nyitva, a lélek zárva

A festményt akkor látjuk jól, ha kissé hátra lépünk, eltávolodunk tőle. Ekkor lesz rálátásunk. A társadalmi eseményekkel ugyanígy vagyunk. Például a vasárnapi nyitvatartás ügyével, amiről egy éve heves vita dúlt. Azóta az áruházak nyitva, a keresztény nép hallgat...

Vajon a törvényhozásban dőlnek el ügyeink? A munkaadók meg a szakszervezetek vitáján? Nem hinném. Minden kérdés ott dől el, ahol gyökerezik. A gyökértől a termésig, a haszonig egyenes út vezet, mert senki sem tesz keresztbe még egy szalmazsálat sem. A kereskedők és vállalataik osztanak-szoroznak, s egykettőre kiderítik, hogy hatnál több a hét, tehát bolt-üzemek sem fognak megpihenni a hetedik napon, és ezt dolgozóiknak sem engedik. A vevőknek sem.

Miért nem tett keresztbe néhány szalmazsálat legalább a hívő nép, még a kezdet kezdetén? Péneért. Gazdaságkor gazdaságembere az anyagi haszonra hajt, a suskáért se élet, se család, se üdv nem drága. Ezért aztán, ha róla van szó, okoskodhat-e az utca embere?

Néhány bizonytalan hang itt-ott megszólalt, hogy így kéne, vagy úgy, esetleg amúgy... Aztán csönd lett, és némi demokratikus hőmögés után visszatért a dolog a régi kerékvágásba.

A kormány, az országgyűlés tehetne lépéseket, kapna is menten a füle közé: rá zúdulna a népharag. Igen, a töke dühe mellett a választópolgároké is.

A munkatörvények ugyan előírják a heti pihenőnapo(ka)t, de ha üzleti érdek merül föl, akkor az erősebb kutya elve érvényesül. Ami a dolog vallási részét illeti, a Tízparancsolat előírja: Az Úr napját szenteld meg! Az eredeti, ószövetségi szöveg hosszabb, részletezőbb: „Hat napon át dol-

gozzál és végezd el minden munkádat. A hetedik nap azonban szombat az Örökévelőnek, a te Istenednek napja; ne végezz semmi munkát, sem te, sem fiad, sem leányod, sem szolgád, sem szolgálónőd, sem barmod, sem az idegen, aki kapudon belül van.” (Kivonulás Könyve, 20, 8-11.) A református szöveg régies, de lényegében egyezik a zsidóval.

Ha a Tízparancsolat változatai itt-ott el is térnek, de a lényegben, hétvégi munkatılalomban egyeznek. Az önmagukat kereszténynek -kereszténynek tartók zömének véleménye változott meg, mégpedig gyökeresen. Ezt abból lehet tudni, hogy az újra nyitás óta ismét tömegek látogatják – szinte vasárnapi körmenetben – a szupermarketeket. Nem kényszerből, mert valami roppant fontos beszerzendőről megfeledeztek, és veszélybe került a vasárnapi ebéd, hanem életvitel szerűen. Örömmel. Ott érzik jól magukat és ott füttyülnek vallásuk előírásaira. Már ha egyáltalán van vallásuk és ismerik annak szabályait.

2001-ben a magyarországi nép háromnegyede vallotta magát kereszténynek. ill. zsidónak, 2011-ben már 20%-kal kevesebben, de még mindig több mint a fele. Ennek a maradék – kerekítve – 55 százalékának a távolmaradása is megrengetné az istentelen kereskedelmi világot, ha...

A keresztény magyarság számára és arányának drámai csökkenése bizonyára egyazon érem két oldala: Gazdaságkor vadállatai hatalmasakat harapnak népünk-ből. A testéből, a népszámlálások mondják, mennyit, és a lelkéből. Ez utóbbi titokban marad a statisztikusok előtt. Néha az áldozat, mi magunk előtt sem világos, hogy mikor és mekkora benső sérelem érte lelkünket. Hiszen körös

-körül buli van: zajos haláltáncát járja a világefogyasztó társadalom.

Biz' nem érezzük kristálytisztán – bármennyire világosak a jelek –, hogy „...hatalmas vihar támadt. A hullámok becsaptak a bárkába, úgy, hogy az már majdnem megtelt.” A tanítványok kétségbeesetten kérték Jézust: "Mester, nem törődöl azzal, hogy elveszünk?" Erre fölkel, parancsolt a szélnek s rászólt a vízre: "Csöndesedjél, némulj el!" Mire a szél elállt és nagy csend lett. Aztán hozzájuk fordult: "Mit féltetek annyira? Még mindig nem hisztek?" Azokat nagy félelem fogta el és kérdezték egymástól: "Kicsoda ez, hogy még a szél és a víz is engedelmeskedik neki?" (Mk 4, 37-41)

A szél és a víz engedelmeskedik az Úr parancsának, mi egyelőre nem...

Czakó Gábor

Szeretetet csak adni lehet

Szétteríti fátyolát az alkony,
Fináléhoz közeledik a felvonás.
Hát hadd múljon el, aminek múltja kell,
ne keress ajtót, maradást,
hisz úgysem találsz, úgyszincs tovább.

Aztán újra és újra várok valamire,
azt hiszem a szeretetre,
de hát a szeretetet csak adni lehet,
ez a módja annak,
hogy szétszórva előre odaadjad,
hogy megsokszorozva visszakapjad.
Ha nem is azoktól, akiknek szétosztod,
hanem másoktól Isten szívéen át,
aki látja, miként pazarolod,
szíved szeretetét, életed javát.

Így működik ez a bonyolult szerkezet,
ez a furcsa, mégis csodálatos világ.
Csak így várhatunk szeretetet,
és nyílnak meg ajtók,
és így mégis van tovább...

Forrás: Internet

MÉRLEGEN A KARITÁSZ

A januárban újjászerveződött Karitászi közössége egyre jobban érzi soraiban is a krisztusi összetartozást. Új feladatokat, vagy inkább újra gondolt régi feladatokat vállaltunk a januári alakulásunkkor: a hagyományos élelmiszerosztás mellett egyre inkább az irgalmasság jó cselekedeteivel szeretnénk szolgálni egyházközösségünkben.

Így az év végére kikristályosodott csapatunk: 11 „leány” áll a gáton, de az igaz, hogy egyikünk férje markánsan segíti munkánkat. Húsvétkor 40 családot támogattunk tartós élelmiszerekkel. A tanévkezdés előtt egy tanulót sikeresen felkészítettünk a javítóvizsgájára, majd szeptemberben 10 gyermek részesült beiskolázási támogatásban. Két család pedig kályhát kapott.

Ősszel lehetőségünk volt pályázni kb. 100.000 Ft értékben 3 rászoruló nagyatádi számára tűzifára, vagy háztartási gépre vagy gyógyászati eszközre, gyógyszerre. A pályázatunk sikeres volt, hárman kaptak segítséget a célzott támogatás keretében. A tűzifa, a hűtőgép és a gyógyszer már több mint egy hónapja az otthonaikban vannak.

Karácsony előtt a Tescoval és a CIB Bankkal közös programhoz kapcsolódva egy hétvégén keresztül gyűjtöttünk élelmiszert a nagyatádi rászorulóknak számára. A támogatott családok száma 73-ra emelkedett, összesen 1040 kg élelmiszert osztottunk ki. Köszönet és hála érte minden testvérnek, aki adakozott! Szívet melengető volt látni az arcokat, amikor a több mint 10 kg-s csomagokat meglátták: igen, haza lehet vinni, igen, ez tényleg az övék! Az élelmiszer mellett ruhaneműt is osztottunk.

Végezetül: már folyik a hagyományá váló gyertyaárusítás. Nagyatád számára 250 gyertyát igényeltünk: egyre többen vágnak rá, hogy Szenteste legalább ilyen formában kifejezzék együttérzésüket, szeretetüket a világ szegényei iránt.

Makai Ibolya, koordinátor

Weöres Sándor: Rongyszőnyeg (részlet) 13

Én is világot hódítani jöttem,
s magamat meg nem hódíthatom,
csak ostromolhatom nehéz kövekkel,
vagy ámíthatom és becsaphatom.
Valaha én is úr akartam lenni;
ó bár jó szolga lehetnék!
De jaj, szolga csak egy van: az Isten,
s uraktól nyüzsgő a végtelenség.

Januári programok:

Január 6. Olvasókör
Január 12. Felnőtt katekézis
Január 13. Tóth Ilonkáról szóló darab a Nemzeti Színházban
Január 15-22. Ökumenikus imahét
Január 21. du. 3 ó. Filmvetítés a Művelődési Házban
Január 28. Csocsóverseny a kolostorban

Akik nap mint nap segítenek

Vajda Attiláné, Magdi

1961-ben születtem Barcson. Somogyudvarhelyen éltem, ott voltam elsőáldozó, bérmező. 1980-ban ott kötöttem szentségi házasságot.

1984-ben költöztünk Nagyatádra. 3 fiúgyermek boldog édesanyja vagyok. Két leány unokám van. Örömmel segítek az irodai munkában. A szentmiséken szorongva, de szívesen vállalom felolvasást. Az ifjúsági énekkar tagja vagyok, valamint a Karitászi lelkes segítőjeként tevékenykedem.

Amíg egészségi állapotom engedi, teszem mindezt, mert úgy érzem, ezzel a jó Istennek szolgállok. Köszönet Lóránt atyának, hogy lehetőséget kaptam e szép feladatok szolgálatára.

A rózsafüzér társulat 2016. évi tevékenysége

Elsősorban a szentmisék előtti rózsafüzér imádságokon és egyéb ájtatosságokon való részvétellel: Szent Erzsébet, Szent Margit, Jézus Szent Szíve, Szent Antal, és Szent Ferenc, valamint a hét ferences mártírról, a mi templomunkban Hajnal Zénó házfőnökről szóló megemlékezésen való imádságos részvétellel.

Minden év május 12-én templomunk egész napos rózsafüzéres napján a csoportjaink reggel 8 órától délután 4 óráig egymás közt elosztva folyamatosan imádkoztuk a rózsafüzért.

Október 8-án Rózsafüzér Királynője ünnepén Segesden részt vettünk Osztie Zoltán, a KÉSZ (a Keresztény Értelmiségi Szövetsége Elnöke) előadásával tűzdelte, ünnepi szentmisével, körmenettel és rózsafüzér imádsággal zárult gyönyörű engesztelő napon. Zoltán atya előadásának témája: a hagyományos családmodell és a férfiak rózsafüzér imádságra hívása volt.

Adventben egy pénteki napon vállalkoztunk arra, hogy a hajnali szentmise után rövid szeretetreggelivel kínáljuk az azt elfogadó kedves testvéreket.

Jövő évben feladatunk két csoportunk összevonása mellett az állandó meghívás fogyó tagjaink helyébe, szentmisék kérése az elhunyt tagokért, az első szombatokon papjainkért, minden hónap 13-án (2017-ben több hétfőre esik) a Szűzanya tiszteletére.

Kívánunk minden kedves hívőnek buzgó, megújuló lelki letet, jó egészséget:

Wirth Csabáné (Erika)

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520